

LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

PRINȚ ȘI CERȘETOR

BUCUREȘTI, 2018

Cuprins

Capitolul 1	
Nașterea prințului și a cerșetorului.....	3
Capitolul 2	
Primii ani din viața lui Tom.....	4
Capitolul 3	
Întâlnirea lui Tom cu prințul.....	9
Capitolul 4	
Problemele prințului.....	17
Capitolul 5	
Tom ridicat la rang înalt.....	21
Capitolul 6	
Tom învață să se poarte.....	29
Capitolul 7	
Prima cină regală a lui Tom.....	37
Capitolul 8	
Dispariția sigiliului.....	41
Capitolul 9	
Serbarea de pe fluviul Tamisa.....	44
Capitolul 10	
Neplăcerile adevăratului prințului.....	47
Capitolul 11	
La Guildhall.....	56
Capitolul 12	
Prințul și salvatorul său.....	61

Capitolul 13	
Dispariția prințului.....	72
Capitolul 14	
Regele a murit, trăiască rege!.....	77
Capitolul 15	
Regele Tom.....	88
Capitolul 16	
Masa de gală.....	100
Capitolul 17	
Fu Fu cel dintâi, regele zurliilor.....	103
Capitolul 18	
Prințul și pușlamalele.....	114
Capitolul 19	
Regele printre țărani.....	121
Capitolul 20	
Prințul și singuraticul.....	126
Capitolul 21	
Hendon eliberatorul.....	132
Capitolul 22	
Trădarea.....	136
Capitolul 23	
Prințul întemnițat.....	142
Capitolul 24	
Fuga din închisoare.....	146
Capitolul 25	
Hendon Hall.....	150

Capitolul 26 Renegat.....	158
Capitolul 27 Viața în închisoare.....	163
Capitolul 28 Jertfa.....	173
Capitolul 29 Drumul spre Londra.....	177
Capitolul 30 Evoluția lui Tom.....	179
Capitolul 31 Ceremonia recunoașterii regale.....	181
Capitolul 32 Încoronarea.....	186
Capitolul 33 Edward, regele Angliei.....	197
Epilog.....	204

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Print și cerșetor / adaptare după Mark Twain ;
 de Andreea Șerbănescu. - București : Astro, 2011

ISBN 978-606-8148-03-8

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.111(73)-31(0.046.6)=135.1

Editura ASTRO
 Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
 Sector 1, București
 Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv
 Editurii Astro.

Capitolul 1
Nașterea prințului și a cerșetorului

În vechiul oraș al Londrei, într-o zi de toamnă, pe la mijlocul secolului al XVI-lea, se năștea într-o familie săracă un copil nedorit de nimeni, pe nume Tom Canty.

Și tot în aceeași zi, se năștea un alt băiat englez, pe nume Edward Tudor, dar într-o familie bogată, care-l dorea nespus de mult. De fapt, toată Anglia îl dorea și-l aștepta, încât acum când sosise, poporul era nebun de fericire. Toată lumea sărbătorea pe stradă, dansa și chiuia. Oameni care nu se cunoșteau, acum se îmbrățișau și se sărutau pe stradă. Și așa au ținut-o zile și nopți în șir; ziua, Londra era un adevărat spectacol; la balcoane fluturau steaguri colorate, pe străzi mărșăluiau fanfare, iar noaptea vedeai la fiecare colț de stradă focuri de tabără. Toată Anglia vorbea de noul născut, Edward Tudor, Prințul de Wales, care acum dormea în satin și mătase și care n-avea nici cea mai mică idee despre toată această agitație și nici despre doamnele și domniile care aveau grijă de el.

Însă nimeni nu vorbea despre celălalt copil, Tom Canty, înfășat în zdrențe, în afară de săraca lui familie, pe care o tulburase venirea lui pe lume.

Primii ani din viața lui Tom

Trecem peste câțiva ani.

Londra avea acum o mie cinci sute de ani și era considerat un oraș mareț pentru acele vremuri. Avea o sută de mii de locuitori, însă după unii, mult mai mult. Străzile erau strâmte, neîncăpătoare și foarte murdare, mai cu seamă unde locuia Tom Canty, lângă Podul Londrei. Casele erau construite din lemn, aveau primul etaj mai mare decât parterul, iar al doilea etaj era mai lung și se întindea mult lateral față de primul. Cu cât erau mai înalte, cu atât deveneau mai largi. Scheletele erau făcute din bârne puternice, așezate în cruce, fixate cu ipsos și tencuială solidă. Bârnelor erau vopsite în roșu, albastru sau negru, după gustul proprietarului, iar acest lucru conferea caselor un aer pitoresc. Ferestrele erau mici, în formă de romburi și se deschideau în afară, în balamale, precum ușile.

La marginea orașului, lângă Pudding Lane, într-un cartier mizerabil – de altfel și numit „Curtea Gunoaielor” – trăia familia lui Tom. Avea o cameră mică, dărăpănată și sărăcăcioasă și pe deasupra ticsită de o droaie de familii nevoiașe. Familia lui Tom locuia la etajul al treilea și era compusă din mai mulți membri: mama și tatăl lui Tom, ce aveau într-un colț un soi de pat fără saltea, bunica și cele două surori gemene Bet și Nat, ce dispuneau de toată poddeaua și puteau dormi unde doreau. Erau acolo aruncate vreo două zdrențe ce fuseseră în trecut paturi și niște paie putrede, însă nu se putea dormi pe ele.

Gemelele Bet și Nat aveau cincisprezece ani. Erau niște fete vesele și pașnice, dar murdare, neîngrijite și complet neștiutoare. Mama lor era la fel ca ele. Însă tatăl

și bunica erau doi diavoli cu chip de om. Tot timpul se îmbătau, făceau scandal, înjurau și blestemați pe cine găseau în cale și se luau la bătaie de câte ori aveau ocazia, uneori chiar și între ei. John Canty era hoț, iar mama lui era cerșetoare. Îi trimiteau pe copii la cerșit, însă nu reușiră să-i facă să fure.

Tot în această nefericită casă locuia și un preot bătrân, pe nume Andrew, tare sufletist, pe care regele îl alungase și-i dăduse o biată pensie de câțiva gologani. Acesta obișnuia de multe ori să ia copiii lângă el și să-i învețe tot felul de lucruri bune.

Părintele Andrew îl învăță pe Tom să scrie și să citească și chiar puțina latină pe care o știa. Ar fi vrut să facă același lucru și cu surorile lui, însă ele îl refuzară de teama că prietenele lor vor râde de ele.

Întreaga Curte a Gunoaielor era o adunătură de nemernici și ticăloși. Scandalurile și bețiile erau lucruri obișnuite acolo, fie că era zi sau noapte. Să ai capul spart era ceva normal, ca și lipsa mâncării. Cu toate acestea, Tom nu era un copil nefericit. Ducea o viață grea, dar nu realiza acest lucru, pentru că el bănuia că așa trebuie să fie viața, alta mai bună nu cunoștea. Seara, când ajungea acasă cu mâna goală, știa că prima dată va fi înjurat și bătut de tatăl său, apoi mult mai rău de bunica sa; știa că peste noapte mama sa, flămândă și ea de altfel, va veni la el cu o coajă de pâine ascunsă special pentru el, chiar dacă uneori era prinsă de bărbatul ei și snopită și ea în bătaie.

Însă Tom se vedea fericit, în special vara. Cerșea atât cât să rămână în viață, căci pedepsele împotriva cerșetoriei era foarte aspre. Cea mai mare parte din timp și-o petrecea ascultând frumoasele legende și povești ale părintelui Andrew despre regi și regine, uriași și zâne, castele fermecate și prințese în rochii strălucitoare. Gândurile lui se îndreptau mereu către ele, iar noaptea, când nu reușea să

LBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

**ALICE
ÎN ȚARA MINUNILOR**

Traducere: GEORGE HUZUM

Editura ASTRO

Cuprins

Capitolul 1 În vizuina Iepurelui.....	3
Capitolul 2 Balta de lacrimi.....	12
Capitolul 3 O comisie athletică și o poveste-n coadă lungă.....	22
Capitolul 4 Iepurele trimite un Bill-eșel.....	30
Capitolul 5 Poveștele Omidei.....	45
Capitolul 6 Purcel și Piper.....	51
Capitolul 7 Ceaiul nebunilor.....	64
Capitolul 8 Terenul de cricket al Reginei.....	76
Capitolul 9 Povestea Falsei Țestoase.....	88
Capitolul 10 Cadrilul Homarului.....	98

LBRIS

We know
books

Capitolul 11	
Cine a furat prăjiturile?.....	109
Capitolul 12	
Mărturia lui Alice.....	119

Tipografia **SHIK & ȘTEFAN** SRL
Strada N.Drăgan nr. 10, sector 5, București

Editor: George Huzum

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARROLL, LEWIS

Alice în Țara minunilor / Lewis Carroll ; trad. de
George Huzum. - Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015
ISBN 978-606-8148-87-8

I. Huzum, George-Viorel (trad.)

821.111-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Jacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

Capitolul 1
În vizuina Iepurelui

Alice începuse să se plictisească de când stătea lângă sora ei pe băncuță, neavând nimic de făcut. O dată, de două ori își mută privirea în cartea pe care sora sa o citea, dar neavând poze sau dialoguri renunță repede și la asta. „La ce bun așa carte?” se întrebă Alice.

Apoi se gândi – atât cât se poate pe o căldură care te moleșește și te prosteste – dacă e mai mare plăcerea de a împleni coronițe de margarete, decât neplăcerea de a le culege. Când, un Iepure Alb cu ochii roz fugi pe lângă ea.

Nimic neobișnuit în asta, nici măcar că Alice auzi Iepurele văitându-se: *O Doamne, O Doamne, e foarte târziu!*

După câteva clipe își dădu seama că ar fi trebuit să se mire, dar în acel moment totul părea firesc.

Iepurele scoase din buzunarul fracului un ceas, îl privi și apoi o luă la fugă. Surprinsă de ceea ce vedea – căci până acum nu văzuse în viața ei un iepure îmbrăcat în frac și mai ales purtând un ceas – și arzând de curiozitate, merse după el. Îl văzu intrând în vizuina sa mare de sub gard. Fără să mai stea pe gânduri, îl urmă, dar nu se gândi cum avea să mai iasă ea de acolo.

Fetița se trezi într-un tunel, apoi alunecă brusc pe un tobogan și simți deodată cum se afundă.

Ori ea cădea prea încet, ori fundătura era foarte adâncă, încât avu timp să se gândească la ce se întâmpla. Prima oară se uită în jos, dar era prea întu-neric să vadă ceva, apoi pe lateralul fundăturii văzu rafturi cu cărți și dulapuri, ici și colo observă hărți și poze. În cădere șterpeli de pe unul din rafturi un borcan pe care scria: „Gem de portocale“, dar care, spre dezamăgirea ei era gol. Se gândi să-l arunce dar nu o făcu; ca să nu lovească pe cineva care s-ar fi putut afla jos, reuși să-l plaseze într-un alt raft gol, tot în cădere.

„Ei bine, gândi Alice, după o așa cădere, o să mi se pară un flecușteț să mă mai dau pe balustradă! De

aceea nu am să mai spun nimic, doar dacă aş cădea direct de pe acoperiș.“

Și tot aluneca în jos, în jos, în jos.

„Oare căderea asta are să se sfârșească vreodată? Mă întreb câte mile am tot căzut până acum? se între-bă cu voce tare. Mai mult ca sigur că mă apropii de centrul pământului. După socoteala mea ar fi cam patru mii de mile în jos.“

Alice învățase despre aceste lucruri la școală. Chiar dacă nu avea de ce se fâli cu acestea și chiar dacă nu era nimeni împrejur să o audă, îi plăcea mereu să repete: „cam la ce latitudine și longitudine am ajuns?“

Cu toate că nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, erau niște cuvinte foarte drăguțe, ce meritau rostite mereu.

Iar acum se întreba:

„Ce-ar fi să cad prin mijlocul pământului? Ce nostim ar fi să ies afară printre picioarele celor care merg cu capul în jos!

Nesuferiții, cred că așa se numesc ei (mai bine că nu era nimeni să o audă, căci nu era un cuvânt potrivit) totuși ar trebui să-i întreb cum se numește țara lor. Oare Australia, oare Noua Zeelandă? Se închipui făcând o plecăciune, căzând prin tunel.

Voi ați putea face ori crede așa ceva? Iar ei au să-și închipuie că sunt o fetiță neștiutoare că întreb asta!

Nu, nu am să întreb, poate voi găsi scris acolo jos cum se cheamă această țară.“

În jos, în jos, în jos. Alice tot aluneca...

Nemaiavând ce face, începu iarăși să vorbească.

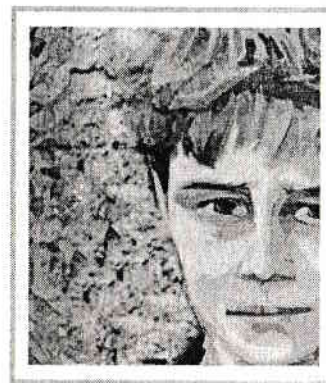
LIBRIS

We know
books

EDMONDO DE AMICIS

**CUORE,
INIMĂ DE COPIL**

Traducere: CLELIA BRUZZESI
Cuvânt înainte: A. I. ODOBESCU

Editura ASTRO

Prefața autorului

Această carte e, mai cu seamă, închinată copiilor din școlile primare, care sunt în vârsta de la nouă până la treisprezece ani; ea s-ar putea intitula: *Istoria unui an de școală, scrisă de un elev din clasa a III-a al unei școli orășenești din Italia.*

Când spunem că e scrisă de un elev din clasa a III-a, nu voim să zicem că el a scris-o întocmai cum este aici tipărită. Dânsul însemna zi cu zi într-un caiet, după cum se pricepea, tot ce văzuse, simțise, cugetase: în școală și afară din școală; iar la sfârșitul anului, tatăl său scrie aceste pagini după notele lui, silindu-se a nu schimba nimic din gânduri, ci a păstra, pe cât se poate, cuvintele fiului său.

Patru ani în urmă, acesta fiind în gimnaziu, își reciti manuscrisul și mai adăuga prin el câte ceva de la sine, folosindu-se de amintirile sale încă vii, despre persoanele și faptele din trecut.

Acum copiii, citiți și voi această carte, și trag nădejde, că veți fi mulțumiți, ba chiar cred că vă va fi de folos.

OCTOMBRIE

Întâia zi de școală

Luni, 17

Azi e întâia zi de școală! Ca un vis au trecut la țară, cele trei luni de vacanță! Mama m-a dus azi dimineață la școala Baretti, ca să mă înscrie în clasa a III-a primară; mi-era gândul tot la țară și mă duceam la școală cu inima rea. Pe toate ulițele mișunau copiii; cele două librării erau pline de părinți, care cum-părau: ghiozdane, caiete, condeie, și în fața școlii se grămădise atâta lume, încât portarul și polițistul abia puteau să țină orânduială la poartă. Pe când stam lângă poartă, simții că-mi pune cineva mâna pe umăr; era profesorul meu din clasa a II-a, cel cu părul roșu și zbârlit, vesel, ca de obicei. El îmi spuse:

— Va să zică, Enrico, iată-ne despărțiți pentru totdeauna!

Lucrul acesta-l știam și eu, dar cuvintele lui tot mă întristară.

Pătrunserăm cu greu. Domni, doamne, femei din popor, meșteșugari, ofițeri, bunici, servitoare: fiecare cu câte un copil de mână și cu certificatele de promovare în cealaltă, umpleau sala și scara, făcând atâta zgomot încât părea că intrau la teatru. Revăzui cu plăcere sala cea mare din etajul de jos, cu ușile celor șapte clase, unde-mi petrecusem cei dintâi trei ani de școală.

Era gloată mare. Profesoarele treceau în sus și în jos. Profesoara mea din clasa I superioară mă salută din ușa clasei sale și-mi zise:

— Enrico, tu mergi acum la etajul de sus. n-am să te mai văd nici măcar trecând! Și se uită la mine cu întristare.

În jurul directorului se aflau femei foarte îngrijorate, fiindcă nu mai erau locuri pentru copiii lor; băgai de seamă că barba lui era mai cărunță decât în anul trecut. Mi se păru că unii din băieți crescuseră, alții se îngrășaseră.

La etajul de jos, unde se și făcuse împărțirile, erau copilași din clasa I inferioară, care nu voiau să intre în clasă și se opinteau ca niște măgăruși; trebuia să-i tragă înăuntru cu de-a sila. Unii fugeau; alții, văzând pe părinții lor că pleacă, începeau să țipe și aceștia erau siliți să se înapoieze, ca să-i mângâie sau să-i ia cu dâșii.

Profesoarele nu mai știau unde le stătea capul. Pe frățiorul meu îl înscriaseră în clasa profesoarei Delcati, pe mine în aceea a profesorului Perboni, la etajul de sus. La ora zece eram cu toții în clasă: cincizeci și patru la număr, erau numai vreo cincisprezece sau șaisprezece din camarazii mei din clasa a II-a, între care Derossi, acela care ia întotdeauna premiul I. Ce mică și tristă mi se păru școala pe lângă pădurile și munții unde-mi petrecusem vara!

Mă gândeam asemenea la profesorul meu din clasa a II-a. Ce bun era și ce micuț! Părea că este un școlar de-ai noștri! El, mereu râdea cu noi. Ce rău îmi pare că nu-l mai văd aici cu părul lui cel roșu și zbârlit! Profesorul de acum e înalt și n-are barbă, părul îi e cărunț și lung, are o dungă adâncă pe frunte. Glasul îi este gros, se uită țintă la noi ca și cum ar vrea să ne ghicească gândurile. Nu râde niciodată! Eu îmi ziceam în mine: „Asta e abia ziua dintâi, mai sunt încă nouă luni! Ce de muncă! Câte examene la sfârșitul lunilor! Ce de osteneală!“ Îmi păru bine că găsii pe mama la ușa școlii, căci simțeam nevoia de a mă arunca în brațele ei. Ea mi-a zis:

— N-ai grijă, Enrico, o să învățăm împreună. Mă întorsei acasă cu inima bună. Dar tot nu mai am pe bunul meu profesor, care ne zâmbea așa de blând și vesel. Școala nu mi se mai pare așa de frumoasă ca mai înainte!

Profesorul nostru

Marți, 18

De azi dimineață îmi place și profesorul nostru de acum. Pe când intram în clasă, unde el se și afla pe catedră, școlari de-ai

lui, de acum un an, trecând pe la ușa clasei noastre, se opreau puțin, ca să-l salute.

— Bună ziua, domnule profesor!

— Bună ziua, domnule Perboni! Unii chiar intrau, îi strângeau mâna și fugeau repede. Se vede că ei îl iubesc și că s-ar întoarce bucuroși la dânsul. El le răspundea:

— Bună ziua! Strângea mâinile ce i se întindeau, dar nu se uita la nimeni, și rămânea serios după fiecare salutare; dunga de pe frunte i se adâncea și mai tare; sta întors spre fereastră, uitându-se la acoperișul casei din față; în loc de a se bucura de acele saluturi, părea că se simțea mâhnit.

După aceea se uită cu băgare de seamă la fiecare din noi. Se pogori de pe catedră și ne dictă plimbându-se printre bănci. Văzând pe un copil roșu la față și cu chipul plin de bubulițe, încetă îndată de a mai dicta, se opri, apucă obrazul băiatului cu mâinile, îl privi adânc, îl întrebă ce are și-i pipăi fruntea, ca să vadă dacă arde.

În timpul acesta, un băiat, care stătea la spatele lui, se ridică și început să se strâmbe la el. El se întoarse fără de veste, băiatul se opri repede și-și plecă ușor capul, așteptându-și pedeapsa. Profesorul îi puse o mână pe cap și îi zise numai atât:

— Să nu mai faci așa! Apoi se sui iar pe catedră și începu să dicteze. Când sfârși de dictat, se uită câtva timp la noi fără a vorbi și apoi ne zise încetinel cu glasul lui cel gros, dar blând: Ascultați, copii! O să petrecem un an împreună, să ne silim în toate chipurile, ca să-l petrecem bine. Învățați și fiți buni! Eu n-am familie! Voi sunteți familia mea! Acum un an trăia încă biata mea mamă: a murit și ea. Am rămas singur! Vă am numai pe voi pe lumea aceasta! Nu mai am altă dragoste, alt gând, decât al vostru! Fiți voi copiii mei! Eu vă iubesc; iubiți-mă și voi pe mine! N-aș dori să mă văd silit ca să pedepsesc nici măcar pe unul din voi. Arătați-mi că sunteți băieți de inimă. Școala noastră să fie o familie; voi să fiți mângâierea și fala mea. Nu vă cer să-mi făgăduiți acestea prin vorbe; sunt sigur că în inima voastră fiecare din voi a și răspuns „da“; de aceea vă și mulțumesc!

Tocmai atunci intră portarul, ca să sune sfârșitul orei. Ieșiră cu toții în liniște. Băiatul care se strâmbase la spatele profesorului, se apropie de el și îi zise cu sfială:

— Iertați-mă, domnule profesor! Profesorul îl sărută pe frunte și-i răspunse:

— Du-te, fătul meu!

O nenorocire

Vineri, 21

Anul a început cu o nenorocire. Azi dimineață, pe când mergeam la școală, spuneam tatălui meu, ce ne zisese profesorul, când deodată văzurăm o mulțime de lume grămadită la poarta școlii. Tata zise îndată:

— Nu cumva să se fi întâmplat vreo nenorocire! Rău ar începe anul!

Abia am putut să intrăm! Sala era plină de părinți și de copii, pe care profesorii nu izbuteau să-i bage prin clase. Toți stăteau cu fața întoarsă către cancelaria directorului și din toate părțile se auzea zicându-se: „Bietul băiat! Săracul Robetti!“ Chipul gardistului și capul pleșuv al directorului se zăreau pe deasupra capetelor, în fundul cancelariei. Puțin după aceea intră un domn cu pălăria înaltă; se auzi șoptindu-se: „E doctorul!“

Tata întrebă pe un profesor ce s-a întâmplat.

— O roată a trecut peste piciorul unui băiat, răspunse acesta; și l-a frânt! adăugă un altul.

Un băiat din clasa a II-a, pe când venea la școală prin ulița Dora-Grossa, văzu că un băiețel din clasa întâi inferioară, scăpat din mâna mamei sale, căzuse în mijlocul străzii, tocmai când era să treacă un omnibus. Băiatul alergă cu îndrăzneală, apucă copilul, îl dete la o parte dar nu avu timp să-și tragă piciorul destul de repede și roata omnibusului îl călcă. E băiatul unui căpitan de artilerie.

Pe când ni se povesteau acestea, ne pomenirăm cu o doamnă, că intră ca o nebună în sală îmbrâncind lumea: era mama lui

Robetti. O altă doamnă îi ieși înainte și se aruncă în brațele ei plângând: era mama copilului scăpat. Amândouă se repeziră în odaie și se auzi îndată un țipăt sfâșietor: „Pietro“, dragul mamei. În timpul acesta se opri o trăsură la poartă și directorul ieși pe pragul ușii ținând în brațe pe băiatul rănit, care-și rezema capul pe umărul lui; era galben la față și cu ochii închiși. Se făcu o mare tăcere, numai plânsul bieteii mame se mai auzea. Directorul, schimbat la față, se opri puțintel, ridică pe băiat în sus cu amândouă mâinile, ca să-l arate mulțimii grămadite. Atunci, profesori, profesoare, părinți, băieți: toți șoptiră într-un glas:

— Să trăiești, Robetti, dragă! El deschise ochii și întrebă:

— Ce mi s-a făcut ghiozdanul? Mama copilului scăpat de primejdie i-l arătă plângând și-i zise:

— Nu te teme, îl duc eu dragul meu îngerăș! Totodată sprijinea pe mama rănitului, care nu mai contenea din plâns. Ieșiră, așezară binișor băiatul în trăsură și porniră; iar noi, cu toții, intrarăm prin clase în tăcere.

Băiatul calabrez

Sâmbătă, 22

Ieri, către seară, pe când profesorul ne spunea cum îi mai este bietului Robetti, care va fi silit să umble în cărje intră și directorul ținând de mână un școlar înscris chiar acum. Băiatul era foarte oacheș la chip, cu părul negru, cu ochii mari și vii, cu sprâncenele dese și îmbinate. Purta haine închise și era încins cu o curea neagră. Directorul îi spuse ceva profesorului la ureche și plecă, lăsând pe băiat lângă dânsul. Băiatul se uită la noi cu ochii săi cei mari și părea cam sfios. Profesorul îl luă de mână și ne zise:

— Bucurați-vă că intră în școală un mic italian, născut la Reggio di Calabria, oraș ce se află la cinci sute de mile departe de aici.

LIBRIS

We know
books

ALEKSEI TOLSTOI

**CHEIȚA DE AUR
sau
AVENTURILE LUI
BURATTINO**

Editura ASTRO

Cuprins

Prefață.....	3
O bucată de lemn, care strigă cu glas de om ajunge în mâinile tâmplarului Giuseppe.....	5
Giuseppe oferă bucata de lemn prietenului său, Carlo.....	6
Cu îndemânare și iscusință Carlo face o păpușă de lemn și o numește Burattino.....	9
Burattino primește un sfat înțelept de la un greiere cu glas de om.....	12
Pe Burattino era cât pe ce să-l coste naivitatea. Bătrânul Carlo îi face din hârtie colorată hăinuțe și îi cumpără Abecedar.....	14
Pentru un bilet la teatrul de păpuși, Burattino își vinde Abecedarul.....	19
În timpul spectacolului, identitatea lui Burattino este dezvăluită de către păpuși.....	21

Carabas Barabbas îi dă lui Burattino cinci galbeni și-l lasă să plece.....	25
Pe drumul spre casă, Burattino întâlnește doi cerșetori: motanul Basilio și vulpea Alice.....	28
Cârciuma „La trei guvizi“.....	31
Burattino este atacat de hoți.....	34
Hoții îl atârnă pe Burattino de crengile unui copac.....	37
Fetița cu părul de culoarea cerului îl salvează pe Burattino de la moarte.....	39
Fetița cu părul de culoarea cerului vrea să-i facă educație lui Burattino.....	43
Burattino fuge de la Fetița cu părul de culoarea cerului. Ajutat de un liliac ajunge în Țara Proștilor.....	47
Polițiștii îl prind pe Burattino și nu îl lasă să dea nici o explicație în favoarea sa.....	52
Burattino îi cunoaște pe locuitorii iazului, află de pierderea banilor și primește o cheiță de aur de la broasca Tortilla.....	54
Burattino fuge din Țara Proștilor și întâlnește un tovarăș de suferință.....	57

Pierrot povestește cum a ajuns în Țara Proștilor călărind un iepure.....	59
Burattino și Pierrot ajung la Fetița cu părul de culoarea cerului, dar trebuie să fugă de grabă împreună cu aceasta și cățelul Artemon.....	66
Lupta îngrozitoare de la marginea pădurii.....	69
Peștera.....	75
Burattino vrea să afle de la Carabas Barabbas taina cheiței de aur cu orice preț.....	80
Burattino află taina cheiței de aur.....	83
Pentru prima oară în viață, Burattino este disperat, dar totul se termină cu bine.....	88
În cele din urmă, Burattino se întoarce acasă împreună cu tata Carlo, cu Malvina, Pierrot și Artemon.....	94
Carabas Barabbas năvălește în camera de sub scară.....	100
Ce se afla în spatele ușiței ascunse.....	102
Teatrul cel nou de păpuși dă prima reprezentație.....	109

**O bucată de lemn, care strigă cu glas de om
ajunge în mâinile tâmplarului Giuseppe**

Cândva, odată, cu mult timp în urmă, pe malul Mării Mediterane, într-un orășel trăia un tâmplar bătrân pe nume Giuseppe, poreclit Nas-Vinețiu.

Într-o zi, bătrânului îi căzu la îndemână o bucată de lemn, un lemn ca oricare altul, ca acela care încălzește soba pe timpul iernii.

„Nu arată prea rău, își spuse Giuseppe; se poate face ceva din el, poate un picior de masă...”

Și aruncându-și pe nas ochelarii legați cu sfoară pentru că erau foarte vechi, învârti lemnul în mână și începu a-l ciopli cu o bardă.

Nici nu-l atinse bine că se și auzi un glas pițigăiat.

— Aaaa, aoleo! Se poate mai încet? Te rog!

Giuseppe împinse ochelarii spre vârful nasului și începu să verifice atelierul, însă nu găsi nimic neobișnuit. Sub tejghea nu era nimeni. În coșul cu talaș, nimeni.

Scoase capul pe ușă, dar nici pe stradă nu era nimeni... „Chiar mi s-a părut?”, se întrebă Giuseppe. „Cine o fi țipat?”

Și se apucă iarăși de treabă. Luă barda în mână și lovi în lemn...

— Aaaa, aoleo! Ce mă doare! zise din nou glasul pițigăiat. Acum bătrânul Giuseppe se sperie, nu glumă, că de atâta spaimă îi transpirară și ochelarii... Căută prin toate colțurile camerei, se băgă chiar în sobă și, răsucind capul, se uită îndelung prin horn.

Nu văzu pe nimeni.

„Poate că am băut câteva pahare în plus și îmi țiuie urechile“, gândi el.

Nu, în ziua aceea, el băuse ca de obicei... După ce îi mai trecu spaima, luă rindeaua, lovi încet cu ciocănelul în partea din spate, așeză cuțitul să nu iasă prea mult în afară, dar nici să fie prea înăuntru. Puse apoi bucata de lemn pe tejghea și nici nu începu bine să lucreze că se și auzi:

— Aaaa, aoleo! De ce mă înțepi?... țipă glăsciorul cel pițigăiat.

Lui Giuseppe îi căzu din mâini rindeaua, se retrase cât mai în spate, și genunchii i se înmuiară... Își dădu seama că din interiorul lemnului venea glasul cel pițigăiat.

Giusepe oferă bucata de lemn prietenului său, Carlo

În momentul acela apăru în atelierul lui Giuseppe vechiul său prieten Carlo, care era flașnetar.

Pe vremuri, acesta, purtând o pălărie cu boruri mari, mergea prin orașe și având o flașnetă minunată, cânta la ea și astfel își câștiga pâinea cea de toate zilele.

Însă trecură anii și Carlo nu mai era chiar tânăr. Acum era bolnav, iar flașnetă se stricase de mult.

— Bună ziua, Giuseppe! salută el în timp ce intra în atelier. Dar de ce stai pe podea?

— Păi, stai să vezi... am pierdut ceva, un burghiu, și nu-l văd deloc, răspunse Giuseppe, uitându-se încruntat la bucata de lemn. Tu cum o mai duci, bătrânule?

— Rău, mă tot gândesc ce să fac să câștig și eu o pâine, răspunse Carlo. Dacă m-ai ajuta cu un sfat...

— Foarte ușor, spuse voios Giuseppe, în timp ce gândea: „Stai un pic că scap eu de lemnul ăsta afurisit“. Foarte ușor: iată, am pe tejghea o bucată de lemn minunat; poți să-l iei și să-l duci acasă.

— Ehei, răspunse dezamăgit Carlo; și apoi, ce? Am să duc lemnul acasă, dar n-am nici măcar sobă.

— Lasă, că te învăț eu, Carlo, ce să faci... Ia un cuțit și cioplește din lemnul acesta o păpușă, învaț-o să rostească fel de fel de cuvinte haioase, să cânte, să danseze, și apoi mergi cu ea din casă-n casă. Vei câștiga destul și pentru pâine, și pentru un pahar cu vin.

Nici nu termină bine Giuseppe de rostirea acelor cuvinte, că de pe tejgheaua, unde era lemnul, se auzi un glas voios:

— Minunat te-ai gândit Nas-Vinețiu!

LBRIS

We know
books

H. C. ANDERSEN

DEGETICA

Editura ASTRO

Cuprins

Degețica.....	3
Cufărul zburător.....	17
Hainele cele noi ale împăratului.....	24
Fetița cu chibriturile.....	30
Crăiasa Zăpezii.....	34
Pantofiorii cei roșii.....	73
Florile micuței Ida.....	81
Povestea unei mame.....	90
Prințesa și bobul de mazăre.....	97
Mica sirenă.....	99
Soldățelul de plumb.....	125
Rățușca cea urâtă.....	131
Porcarul și fata de împărat.....	143
Privighetoarea.....	150

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**Andersen, Hans Christian****Degețica** / H. C. Andersen ; adapt. de Andreea Șerbănescu. -

Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-86-1

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.113.4-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.rowww.cartescolara.rowww.depozit-de-carti.rowww.pro-librarie.ro© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

Degețica

A fost odată, demult, o femeie tare săracă. Ea trăia singură și din această cauză își dorea un copil care să-i aline mai târziu bătrânețea.

Într-o zi, pe când se duse în pădure, întâlni o zână și-i spuse ce are pe inimă:

— Îmi doresc tare mult un copilaș, l-aș iubi ca pe ochii din cap, însă nu știu ce trebuie să fac. Mă poți ajuta tu?

— Dorința ți se va îndeplini, îi răspunse zâna. Uite, îți dau un bob de orz, dar nu este un bob obișnuit din cel pe care-l cultivă țăranii. Pune-l la încolțit într-un ghiveci și ai să te minunezi de ce se va întâmpla.

— Îți mulțumesc din suflet, dragă zână, așa voi face, zise femeia, dându-i câțiva galbeni pentru bobul fermecat.

Merse acasă și făcu întocmai cum o sfătui zâna, sădi bobul într-un ghiveci cu pământ. La scurt timp se ivi o floare mare, frumoasă, ce semăna cu o lalea, dar cu petalele strânse încă în boboc.

— Vai, ce floare frumoasă! se minună femeia și sărută petalele roșii și galbene.

În acea clipă bobocul de lalea se deschise și înăuntru ce să vezi? Pe un scăunel ședea o fetiță mică,

mică de tot și tare drăguță, era numai cât degetul de mică, de aceea îi dădu numele Degețica.

Femeia era foarte fericită acum. Îi făcu leagăn dintr-o coajă de nucă lustruită frumos, pătuț din petale albăstrui de violele și o înveli cu o păturică din foiță de trandafir. Ziua se juca pe masă, unde femeia îi așeza o farfurie cu apă, înconjurată cu o coroniță de flori. În farfurie plutea o frunză mare de lalea, pe care Degețica putea să stea și să se plimbe de la o margine la alta cu ajutorul a două fire albe de păr de cal, ce-i țineau de vâsle. În timp ce plutea, fetița cânta atât de frumos încât rămâneai uimit de glasul ei dulce și cristalin. Nu te săturai privind-o și ascultând-o!

Dar într-o noapte, pe când Degețica dormea în pătuțul ei din coajă de nucă, o broască mare și urâtă se strecură în odaie printr-o spărtură a ferestrei. Când o văzu pe fetiță, se gândi că tare potrivită ar fi să-i devină soție fiului său. Așa că înșfăcă coaja de nucă cu tot cu fetiță și ieși în grădină.

Broasca cea urâtă locuia împreună cu fiul său pe malul mlăștinii al unui râu mare. Broscoiul era chiar mai urât și mai hidos decât mama lui și când o văzu pe fetița cea drăgălașă orăcăi de bucurie.

— Nu vorbi așa de tare, ai s-o trezești! zise broasca. Ca să nu ne scape, hai s-o ducem în mijlocul apei pe o frunză de nufăr. În vremea asta noi vom pregăti pe fundul bălții o odaie unde vei locui cu ea după nuntă.

Pe acea baltă pluteau multe frunze de nufăr. Broasca-mamă înotă până la cea mai îndepărtată frunză

și așază pe ea coaja de nucă în care dormea Degețica.

Trezită dis-de-dimineață, fetița se supără amarnic când văzu că nu mai este la ea acasă. În jur era numai apă și nu putea pleca nicăieri. Broasca, după ce împodobi odaia din fundul bălții cu papură și floricele galbene, veni cu fiul său la pătuțul micuței. Se înclină în fața fetiței și îi spuse:

— El e fiul meu care-ți va fi soț și veți trăi fericiți în mlaștina de lângă râu.

— Oac, oac, orăcăi încântat fiul broaștei.

Apoi luară coaja de nucă, lăsând-o pe fetiță singură pe frunza ei verde. Aceasta, biata de ea, începu să plângă în hohote, gândindu-se la ce soartă o aștepta alături de urâtul broscoi. Peștișorii auziseră cuvintele broaștei și ieșiră curioși deasupra apei. O văzură pe Degețica și li se păru atât de drăgălașă încât socotiră că e nedrept pentru ea să-l ia de soț pe broscoi. Așa că se adunară cu toții în jurul frunzei și cu dințișorii lor tăiară tulpina frunzei de nufăr, lăsând-o să plutească mai departe pe râu. Frunza de nufăr porni în călătorie și o plimbă pe Degețica prin multe locuri frumoase. Păsărelele și sălbăticiunile de pe maluri rămâneau uimite la vederea fetiței și cântau în cor: „ce fetiță drăgălașă!“.

Frunza plutea tot înainte, tot mai departe, iar Degețica făcu o adevărată călătorie.

Un fluturaș alb și grațios o văzu și se așază chiar pe frunză, lângă ea. Nu-și putea lua ochii de la ea, o așa minune de fetiță.

Bucuroasă că a scăpat de broaștele cele urâte,

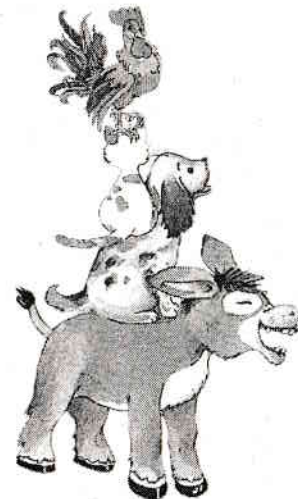
LBRIS

We know
books

FRAȚII GRIMM

POVEȘTI

Editura ASTRO

Cuprins

Albă-ca-Zăpada	3
Cenușăreasa	15
Împăratul Cioc-de-Sturz	24
Croitorașul cel viteaz	31
Degețel	42
Fata moșului cea cuminte și harnică și fata babei cea haină și urâtă	49
Frumoasa din Pădurea Adormită	56
Gâsca de aur	60
Hänsel și Gretel	67
Heinz cel leneș	77
Ivan cel credincios	80
Mingea de cristal	88
Muntele Samsi	91
Muzicanții din Bremen	94
Pantofii rupți	98
Păzitoarea găștelor	104
Pescarul și soția lui	112
Pomul cu mere de aur	118
Prințul broscoi (fermecat)	126
Rapunzel	130
Rumpelstiltskin	133
Scufița Roșie	137
Șarpele alb	141
Ucenicul morarului și pisica	147
Varza fermecată	153

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIMM, frații

Povești / Frații Grimm; adapt.: Andreea Șerbănescu. —
București : Astro, 2009
ISBN 978-606-92310-0-5

I. Șerbănescu, Andreea (trad.)

821.112.2-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro

Albă-ca-Zăpada

A fost odată ca niciodată, un împărat și o împărăteasă ce erau tare mârniți că Domnul nu le dăruise un copil.

Într-o zi frumoasă de iarnă, în timp ce din înaltul cerului cădeau fulgi mari și pufoși, împărăteasa stătea într-un jilț lângă o fereastră și cosea soțului ei o cămașă. Și cum cosea și-și ridica din când în când privirea la zăpada de afară, împărăteasa se întepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Și roșul sângelui se vedea așa frumos pe albul zăpezii, încât împărăteasa își zise în gând: „Doamne, ce mult mi-aș dori să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele în obraji și cu părul negru ca abanosul”.

Nu trecu mult timp după această întâmplare, că împărăteasa aduse pe lume o fetiță cu pielea albă ca zăpada, roșie în obraji precum sângele și părul negru ca abanosul. Și o numiră Albă-ca-Zăpada. Dar după ce se născu copila, împărăteasa muri.

Trecu un an de la moartea soției și împăratul se căsătorii din nou, cu o femeie nespus de frumoasă, însă mândră și îngâmfată, ce nu suporta să știe că există altcineva care să o întrecă în frumusețe. Ea avea o oglindă fermecată și în fiecare zi se așeza în fața ei și o întreba:

— *Oglindă, oglinjoară,*
Cine-i cea mai frumoasă din țară?

De fiecare dată oglinda răspundea la fel:

— *Tu ești cea mai frumoasă din țară,
Mărită împărăteasă!*

Și atunci femeia se liniștea, știind că oglinda ei cea fermecată nu o minte niciodată.

Dar vremea trecea și Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea din ce în ce mai frumoasă. În ziua când împlini șapte ani, deveni atât de frumoasă că o întrecu și pe mama ei vitregă. Aceasta, ca de obicei, își întrebă din nou oglinda:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Dar iată că de data asta oglinda îi răspunse altfel:

— *Nespus ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult mai frumoasă!*

Auzind acestea, împărăteasa încrămeni de furie și de ciudă căci din acea zi începu s-o urască pe biata Albă-ca-Zăpada în așa fel, încât nu mai avea liniște fie zi, fie noapte, până ce chemă un vânător și-i zise:

— Ia copila asta și du-o în pădure, nu vreau s-o mai văd în calea mea. Ucide-o și adu-mi inima ei ca să mă conving că ea nu mai trăiește.

Vânătorul nu avu ce face, se supuse și luă copila precum i se poruncise. Dar când ajunse în pădure și vru să-i străpungă inima fetei cu pumnalul, ea începu să plângă, zicând:

— Te rog, vânătorule drag, nu mă omorî, fii bun cu mine și lasă-mă să trăiesc, voi fugi în codru și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Pentru că biata fată era atât de frumoasă și gingașă, vânătorul nu avu puterea s-o omoare și-i spuse:

— Fugi copilă cât mai departe! Dar în sinea lui își zise că oricum fiarele pădurii o vor mânca, dar cel puțin nu va fi el cel care o va ucide.

Tocmai atunci ieși în calea vânătorului un mistreț, îl ucise și-i luă inima pe care i-o duse împărătesei ca dovadă că îi împlinise porunca. Bucătarul o prăji, iar regina cea haină o mănca, crezând că e a bietei Albă-ca-Zăpada.

În acest timp, biata copilă, rămasă singură în codru, era așa de speriată că nu mai știa încotro s-o apuce. Începu să alerge printre tufe și copaci însă fiarele pădurii treceau pe lângă ea, fără să-i facă vreun rău.

Și Albă-ca-Zăpada alergă cât o țineau picioarele, iar pe înserat, când era foarte ostenită, zări o căsuță. Se apropie de ea bucuroasă și intră înăuntru. Aici observă că toate lucrurile erau foarte mici, dar curate și îngrijite. În mijloc era o măsuță pe care erau așezate șapte farfurioare, și pe lângă fiecare farfurie erau puse câte o lingură, o furculiță, un cuțitaș și un pahărel.

Într-o parte se găseau șapte pătuțuri așezate unul lângă altul, iar pe ele erau așezate așternuturi albe ca neaua.

Pentru că era înfometată și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli puțină mâncare din fiecare farfurioară și bău câte un strop din fiecare pahar. Apoi, ostenită fiind, vru să se întindă într-unul din pătuțuri, dar era prea mic, așa că încercă altul și altul, până când ajunse la al șaptelea, care era numai bun. Așa că se înveli, își spuse rugăciunea către Dumnezeu și adormi imediat.

Când se înseră de-a binelea, se întoarseră acasă și stăpânii căsuței, care erau șapte pitici. Aceștia munceau în

LBRIS

We know
books

HECTOR MALOT

SINGUR PE LUME

Traducere de
HARALAMB G. LECCA

BUCUREȘTI, 2019

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

- I. În sat / 3
- II. Trupa lui Vitalis / 17
- III. Acasă / 28
- IV. La drum / 34
- V. Cum am început / 40
- VI. Învăț carte / 49
- VII. Peste munți și văi / 56
- VIII. Am întâlnit un uriaș cu cizme de opt coți / 59
- IX. La judecată / 66
- X. Pe vapor / 76
- XI. Întâiul meu prieten / 95
- XII. Copil găsit / 107
- XIII. Lupi și zăpadă / 113
- XIV. Inimioara / 130
- XV. Intrarea în Paris / 141
- XVI. Un „Padrone“ / 147
- XVII. Pe drumuri / 160
- XVIII. Lise / 167
- XIX. Grădinar / 177
- XX. Nimicirea / 183

- I. Înainte!... / 197
- II. Un oraș negru / 213
- III. Sub pământ / 222
- IV. Înecul / 229
- V. În cușcă / 238
- VI. Scăparea / 247
- VII. O lecție de muzică / 265
- VIII. Vaca prințului / 274
- IX. Doica / 289
- X. Vechea și noua familie / 301
- XI. Barberin / 304
- XII. Cercetări / 320
- XIII. Familia Driscoll / 331
- XIV. Respect părinților / 339
- XV. Capi își dă-n petic / 347
- XVI. Au mințit semnele / 351
- XVII. Unchiul lui Arthur / 356
- XVIII. Noaptea Crăciunului / 360
- XIX. Frica lui Mattia / 364
- XX. Bob / 380
- XXI. Lebăda / 388
- XXII. N-au mințit semnele / 394
- XXIII. În familie / 402

I
ÎN SAT

Sunt copil găsit.

Am crezut însă, până la opt ani, că și eu aveam ca toți ceilalți o mamă, căci, de câte ori plângeam, o femeie mă strângea așa de blând în brațe legănându-mă, încât lacrimile mi se opreau.

Nu mă culcam niciodată fără sărutările acelei femei, iar când vântul iernii lipea zăpada pe geamurile albite, îmi lua picioarele între mâini și mi le încălzea, cântându-mi un cântec pe care și-acum îl țin minte.

Când păzeam vaca de-a lungul drumurilor pline de ierburi, ori prin buruieni, și când mă prindea câte o furtună, îmi ieșea înainte și mă silea să mă adăpostesc sub fusta ei ridicată, cu care îmi învelea capul și umerii.

Apoi, de câte ori mă certam cu câte un copil, mă puneam să-i istorisesc necazul și mai totdeauna găseam cuvințe blânde ca să mă mângâie sau să-mi dea dreptate.

Prin toate acestea, și prin multe altele încă, prin felul cum îmi vorbea, prin felul cum se uita la mine, prin dezmierdările și blândețea cu care mă dojenea, credeam că mi-e mamă.

Și iată cum am aflat că nu mi-era decât doică.

Satul meu, sau mai exact satul în care am fost crescut, căci un sat al meu n-am avut, și niciun loc de naștere, precum nici tată nici mamă, satul în care mi-am petrecut copilăria, se numește Chavanon, unul din cele mai sărace.

Această sărăcie o datorează nu nepăsării sau lenivirii locuitorilor ci așezării lui într-un loc nerodnic.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALOT, HECTOR

Singur pe lume / Hector Malot ; trad. de Haralamb

G. Lecca. - Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-75-5

I. Lecca, Haralamb (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.depozit-de-carti.ro

Pământul n-are adâncime și spre a da recolte bune, i-ar trebui îngrășăminte care nu se găseau pe acolo. De aceea, nu te întâlnești (sau cel puțin nu te întâlneai, pe vremea de care vorbesc), decât cu puține câmpii muncite, căci mai pretutindeni sunt nesfârșite întinderi, pline de buruieni și de neghină. Unde pier buruienile încep bă-răgane pe a căror creastă vânturile prea reci pipernicesc bieteles tufişuri care și-arată, pe ici pe colo, crengile ră-sucite și scuturate.

Ca să găsești pomi frumoși trebuie să te cobori în culele văilor, pe malul râurilor, unde cresc, prin înguste livezi, castani uriași și stejari voinici.

Într-una din aceste cute, pe malul unui râușor, care-și pierde apa într-unul din afluenții Loarei, acolo e zidită casa în care mi-am petrecut primii ani.

Până la opt ani nu văzusem niciun bărbat prin casă, și mama nu era văduvă, dar bărbatu-său, care era pietrar, ca mulți alți lucrători din partea locului, lucra în Paris, și nu mai dăduse pe-acasă, de la vârsta-n care puteam vedea și înțelege ce era împrejur-mi. Numai din când în când primea vești, prin câte unul din tova-rășii lui, care se întorcea-n sat.

— Maică Barberin, ți-e bine bărbatul. M-a însărci-nat să-ți spun că munca merge și să-ți dau banii ăștia; ia vezi, numără-i.

Și atât. Iar ea se mulțumea cu vestea că bărbatu-său e bine, că munca merge și că-și câștiga traiul.

Lunga lui ședere, la Paris, nu însemna că era certat cu nevastă-sa. Neînțelegerile n-aveau nicio legătură cu absența sa de acasă. Sta la Paris, fiindcă îl ținea acolo munca. Avea să se-ntoarcă, la bătrânețe, lângă baba lui, ferind-o, cu banii strânși, de nevoile vremurilor, în care vârsta le va lua puterile.

Într-o zi de noiembrie, pe când se-nsera, un om, pe care nu-l cunoșteam, s-a oprit dinaintea porții noastre. Eram în pragul casei; spărgeam niște așchii. Fără să

deschidă poarta, dar ridicând capul pe deasupra ei și ui-tându-se la mine, m-a întrebat dacă acolo stă Maica Barberin.

I-am spus să între.

A împins poarta care scârțâia-n țâțâne și, cu pași domoli, s-a apropiat de casă.

N-am văzut de când sunt așa noroi!... pete mari de noroi, unele încă umede, altele uscate, îl acopereau de sus până jos și pricepeai, văzându-l, că mult trebuie să fi umblat prin mocirle.

Zgomotul vorbelor noastre a chemat pe bătrâna Barberin și când omul a intrat în casă, s-a pomenit cu el drept în față.

— Aduc vești din Paris, a zis el.

Patru cuvinte simple, care-mi izbiseră adeseori ure-chile, dar glasul, cu care erau rostite, nu semăna deloc cu cel care-nsoțise odinioară cuvintele: „bărbatul ți-e bine și munca merge“.

— Doamne! a strigat bătrâna, împreunându-și mâi-nile. I s-a întâmplat ceva lui Jérôme!...

— Da, i s-a întâmplat; dar nu te prăpădi de frică. Nu e decât rănit, n-a murit. Poate să rămână schilod. Deo-camdată, e la spital, i-am fost vecin de pat, și, fiindcă mă întorc acasă, mi-a cerut să-ți dau vestea, în treacăt. Nu mă pot opri, pentru că mai am trei leghe, și noaptea vine repede.

Bătrâna însă, care voia să afle mai multe, l-a rugat să stea la masă. Erau așa rele drumurile! Se vorbea de lupii iviți prin pădure. Putea să plece a doua zi.

Și drumețul, uscându-și glezna pantalonilor, care se scoroja sub pătura de noroi întărit, bombănea mereu: „n-am noroc!“, cu o mâhnire sinceră, care arăta că el s-ar fi schilodit de bună voie pentru nădejdea de a rămâne cu o pensie.

— I-am spus, a adăugat el la încheierea istorisirii, l-am sfătuit să facă proces antreprenorului.

— Ehei procesele costă mult.

— Da, dar când le câștigi!

Bătrâna ar fi vrut să plece la Paris, dar era dandana mare să pornească la un drum așa lung și costisitor.

A doua zi, ne-am dus în sat, să ne sfătuim cu preotul, care n-a vrut s-o lase, până n-o ști întâi dacă i-ar fi de vreun folos bărbatului. A scris așadar duhovnicului de la spitalul în care intrase Barberin, și peste câteva zile a primit un răspuns care spunea că bătrâna nu trebuia să plece, ci să-i trimită o anume sumă de bani, fiindcă avea de gând să deschidă proces antreprenorului la care fusese rănit.

S-au scurs zile și săptămâni, numai cu câteva scrisori care toate cereau bani. Ultima, mai stăruitoare ca celelalte, spunea că, dacă nu mai are, să vândă vaca.

Doar cei care au trăit la țară, cu țaranii, știu ce necaz și ce durere e într-aceste trei cuvinte: „să vinzi vaca“.

Pentru naturaliști, vaca e un animal rumegător; pentru călători, e un animal foarte nimerit într-un peisaj, mai ales când își ridică din iarbă botul umed de rouă; pentru orașeni, e un izvor de cafea cu lapte și de brânză cu smântână; pentru țaran însă, e altceva și mai mult. Oricât de sărac ar fi și cu oricâți copii, țaranul e sigur că nu va răbda de foame, cât va avea o vacă-n staul. Cu o funie, sau numai cu un ștreang de coarne, un copil o plimbă de-a lungul drumurilor ierboase, pe unde pășunea nu e a nimănui, și seara tot neamul are unt pe pâine și lapte de înmuiat cartofii. Tatăl, mama, copiii, mari și mici, toți trăiesc de pe urma vacii.

Așa de bine trăiam și noi, bătrâna și eu, dintr-una noastră, că pân-atunci mai niciodată nu mâncasem carne. Dar nu ne era numai doică; ne era și tovarășă, prietenă, căci nu trebuie să ne-nchipuim că vaca e un patru-ped dobitoc; dimpotrivă, e un animal foarte deștept și plin de însușiri morale, cu atât mai dezvoltate, cu cât i le cultivi prin creștere. Noi o mângâiam pe a noastră, îi

vorbeam, iar ea ne înțelegea și, cu ochii ei mari și blânzi, știa să ne dea a-nțelege ce voia, sau ce simțea.

Pe scurt, o iubeam și ne iubea.

A trebuit totuși să ne despărțim, căci numai vânzând vaca, puteam mulțumi pe Barberin.

A venit la noi un negustor și, după ce a cercetat bine pe Roussette, după ce-a pipăit-o mult, dând cu nemulțumire din cap, după ce a spus și răspuns de zeci de ori că nu-i convine deloc, că e vacă de oameni săraci pe care n-o s-o poată vinde nimănui, că n-are lapte și că dă unt prost, a încheiat zicând că ar lua-o, dar numai de inimă bună și ca să-i facă un bine bătrânei, fiindcă era femeie de ispravă.

Biata Roussette, ca și cum ar fi înțeles ce se petrece, nu voise să iasă din staul și-ncepuse a mugi.

— Treci de după ea și gonește-o, mi-a zis negustorul, întinzându-mi biciul, pe care-l purta după gât.

— Ba asta, nu! a răspuns bătrâna.

Și luând vaca de ștreang, i-a vorbit binișor.

— Haide, frumoaso!... haide!

Și Roussette nu s-a împotrivit. Când a ajuns în drum, negustorul a legat-o înapoia trăsुरii, și n-a avut încotro; a trebuit să se ia după cal.

Noi ne-am întors în casă, și mult timp apoi i-am auzit mugetele.

Adio lapte și unt!... Dimineața, pâine, seara, cartofi cu sare.

Am intrat în post, foarte curând după vânzarea vacii. Cu un an înainte, la lăsata secului, bătrâna mă răs-fățase cu o plăcintă și cu clătite. Atât m-am îndopat, încât ea nu mai putea de bucurie.

Dar atunci aveam pe Roussette, care ne dase laptele, pentru a plămădi coca, și untul, pentru prăjit.

„S-a dus Roussette, s-a dus și laptele, și untul, și lăsata secului“!... Așa mi-am zis eu, întristat.

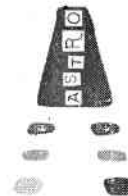
LBRIS

We know
books

WILLIAM SHAKESPEARE

ROMEO ȘI JULIETA

ESCALUS, principele Veronei
PARIS, un tânăr nobil, rudă a principelui
MONTAGUE } șefii celor două case învrăjbite
CAPULET }
DOAMNA MONTAGUE, soția lui Montague
DOAMNA CAPULET, soția lui Capulet
JULJETA, fiica lui Capulet
Doica Julietei
ROMEO, fiul lui Montague
MERCUTIO, rudă a principelui } prieteni ai lui Romeo
BENVOLIO, nepotul lui Montague }
TYBALT, nepotul doamnei Capulet
LORENZO } călugări franciscani
JOHN }
BALTAZAR, slujitorul lui Romeo
Un unchi al lui Capulet
SAMSON } slujitori ai lui Capulet
GREGORIO }
PETRE, slujitorul doicii Julietei
ABRAHAM, slujitor al lui Montague
Un spițer
Trei muzicanți
Pajul lui Mercutio; pajul lui Paris; un alt paj;
un ispravnic
Cetățeni din Verona; rude ale ambelor case;
oameni mascați, guarzi, paznici și însoțitori
Corul

*Acțiunea se petrece la Verona,
iar într-una din scenele actului V, la Mantua.*

ACTUL I

Prolog

(Intră toți.)

CORUL Aicea, în Verona-ncântătoare,
A două neamuri mândre veche ură
A izbucnit din nou, prin certuri care
Să curgă sânge mult de frați făcură.
Din cele două case-ndușmănite
Ies doi îndrăgostiți loviți de soartă
Și vrajba cu nenorociri cumplite
Sfârșește prin a tinerilor moarte.
Iubirea lor cu soartă-ngrozitoare,
Și ura ce nu poate-a fi-mpăcată
Decât cu moartea scumpelor odoare,
Pe scenă-n două ceasuri vi se-arată.
De-aveți răbdare s-ascultați acestea,
Ne-om strădui să-nfățișăm povestea.

O piață publică

Samson și Gregorio

SAMSON Pe legea mea, Gregorio, să nu le mai dăm voie să ne ia de sus.

GREGORIO Nu, firește, căci am rămânea pe jos.

SAMSON Vreau să spun că dacă ne-or mai lua la vale, să ne ținem la înălțime.

GREGORIO Da, numai bagă de seamă să nu ajungi la înălțimea furcilor.

SAMSON Eu, când mă scoate cineva din țâțâni, nu știu multe.

GREGORIO Și eu nu știu multe care să te scoată din țâțâni.

SAMSON O javră din casa Montague mă scoate din țâțâni.

GREGORIO A scoate din țâțâni se cheamă a urni din loc; dar viteazul stă locului. De aceea, pesemne, când tu ești scos din țâțâni, nimeni nu se mai poate ține de tine.

SAMSON O javră din casa Montague are să mă țină locului! Am să dau de zid pe toți bărbații și pe toate femeile din casa Montague.

GREGORIO Atunci ești un om slab, că numai cei slabi se dau pe lângă ziduri.

SAMSON Ai dreptate, și de aceea femeile, care sunt ca oalele de lut, se sparg lesne totdeauna când sunt lovite de zid. De aceea am să arunc peste zid pe bărbați și am să îndes în ziduri pe femei.

GREGORIO Cearta e între domnii noștri și între noi, slugile.

SAMSON Ce-mi pasă! Am să fiu neom și, după ce-oi da gata pe bărbați, mă leg de fete. Are să fie vai și amar de pielea lor.

GREGORIO De pielea fetelor?

SAMSON De pielea fetelor ori de fetia lor. Totuna-i!

GREGORIO Nu-i totuna pentru cine-o s-o pățească.

SAMSON O, au s-o pățească cu mine, n-ai tu grijă! Știi că sunt un om și jumătate!

GREGORIO Tot e bine că nu ești o jumătate de om! Scoate spanga, uite că vin doi de-ai lui Montague.

(Intră Abraham și Baltazar)

SAMSON Gata! Începe tu sfada, eu te apăr din dos.

GREGORIO Din dos? Vrei să dai dosul?

SAMSON Nu te teme de mine.

GREGORIO Nu zău, să mă tem eu de tine?

SAMSON Lasă atunci să fie legea cu noi, lasă-i pe ei să înceapă.

GREGORIO Am să strâmb din nas când or trece. Zică ce-or pofi.

SAMSON Ce-or îndrăzni, vrei să zici. Eu am să le dau cu tifla: dacă se prinde, ei se fac de râs.

ABRAHAM Nouă ne dai cu tifla, signore?

SAMSON *(la o parte, către Gregorio)* E de partea noastră dreptatea, dacă zic da?

GREGORIO *(la o parte, către Samson)* Nu!

SAMSON Nu, signore. Nu vă dau cu tifla, signore. Dar dau și eu așa, cu tifla, signore.

GREGORIO Cauți ceartă, signore?

ABRAHAM Ceartă, signore? Nu, signore!

SAMSON Dacă cumva cauți ceartă, sunt la dispoziția dumitale. Slujesc un stăpân tot așa de bun ca și al dumitale.

LBRIS

We know
books

JOHANNA SPYRI

**HEIDI,
FETIȚA MUNTILOR**

Editura ASTRO

Cuprins

Partea întâi

Capitolul 1	
La munte, sus	3
Capitolul 2	
Coliba bunicului	12
Capitolul 3	
Peter și caprele	18
Capitolul 4	
Bunica lui Peter	25
Capitolul 5	
Cei doi oaspeți	36
Capitolul 6	
Lucruri noi	43
Capitolul 7	
Zi grea pentru domnișoara Rottenmeier	50
Capitolul 8	
Mare zarvă în casă	61
Capitolul 9	
Întoarcerea domnului Sesemann	67
Capitolul 10	
O altă bunică	71

Capitolul 11
Hedi învață o lecție nouă77

Capitolul 12
Casa băntuită81

Capitolul 13
Seară de vară la munte87

Capitolul 14
Clopotele de duminică98

Partea a doua

Capitolul 15
Un singur musafir107

Capitolul 16
Răsplata113

Capitolul 17
Iarna la Dorfli119

Capitolul 18
Sosirea prietenilor de la Frankfurt130

Capitolul 19
Viața sus pe munte141

Capitolul 20
Minunea neașteptată147

Capitolul 21
Se despart, dar se vor reîntâlni153

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPYRI, JOHANNA

Heidi, fetița munților / Johanna Spyri ; adaptare după
Johanna Spyri de Andreea Șerbănescu. - Ed. a 2-a. - București :
Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-88-5

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.112.2(494)-93-31(0.046.6)=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

PARTEA ÎNTÂI**Capitolul 1**
La munte, sus

Din liniștitul și pitorescul orășel Mayenfield, o potecă duce printre lunci verzi și umbroase, până la poalele munților. În timp ce poteca suie, te pătrunde mirosul ierbii de munte. Drumul e abrupt și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o frumoasă și însorită zi de iunie, pășeau pe această potecă o tânără voinică și înaltă, ce ținea de mână o fetiță, ai căror obrăjori erau tare îmbujorați. Acest lucru nu e de mirare, căci fetița era îmbrăcată mult prea gros în ciuda soarelui de iunie. Cred că avea pe ea două sau trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac de culoarea roșie. Înfofolită astfel, putea ține piept chiar și celui mai crunt viscol.

Fetița părea să aibă în jur de cinci ani, însă suia cu repeziciune acea potecă.

După o oră de mers, cele două drumețe pătrunseră într-un sătuc, pe nume Dorfli, aflat la jumătatea muntelui. Era satul natal al fetei cea mare. Toată lumea o recunoscuse și-i ură bun venit, însă ea nu se opri până ce ajunse la ultima dintre casele răsfirate ale pitorescului sătuc. Aici o voce o strigă din ușă:

— Stai o clipă, Dete. Dacă mergi mai sus, aș veni și eu cu tine.

Dete se opri, iar în acea clipă fetița își trase mânuța din mâna ei și se așeză jos.

— Ai obosit, Heidi?

— Nu, răspunse copila, însă mi-e tare cald.

— Ei, lasă, că ajungem curând sus. Mai avem cam o oră de mers, spuse Dete încurajator.

Li se alătură o femeie voinică care începu să vorbească cu Dete, în timp ce fetița mergea în urma lor.

— Dar unde duci fetița? Nu cumva e orfana rămasă după sora ta?

— Ba da, Barbel, ea este. O duc sus, la unchiul, unde trebuie să și rămână.

— Vai, Dete, nu știi ce vorbești! Nu poate sta copilă cu Unchiul de pe Alm! Și nici nu cred c-o va primi.

— Dar este bunicul ei, spuse Dete. Până acum am avut eu grijă de ea, acum e rândul lui să-și facă datoria.

— Da, așa este, însă bătrânul nu este un om obișnuit. O s-o trimită acasă imediat! Dar tu ce vrei să faci?

— Am găsit o slujbă bună și plec la Frankfurt, la niște orașeni. Eu îi voi îngriji și mă voi ocupa de casa lor.

— Mă bucur pentru tine, Dete, însă n-aș vrea să fiu în locul fetiței, exclamă Barbel. Bătrânul e un ciudat, nu vine la biserică mai des de o dată pe an, iar când apare în oraș, toată lumea fuge din calea lui. Are o privire înspăimântătoare și nu vorbește cu nimeni.

— Nu am ce să fac, zise Dete. E bunicul fetiței și trebuie să aibă grijă de ea. Nu cred să-i facă vreun rău, iar dacă se va întâmpla, va răspunde de faptele sale.

— Dar tare curioasă sunt ce se află în sufletul acestui bătrân de stă atâta timp singur, acolo sus în munți, zise Babel. Se spun tot felul de povești despre el, care mai de care mai ciudate, însă tu trebuie să știi mai multe despre el, de la sora ta.

— Știu, dar n-aș vrea să vorbesc prea multe, să nu mă afle bătrânul.

— Hai, Dete povestește-mi ce nu-i în regulă cu acest bătrân. De la tine pot afla adevărul adevărat și înțelesul tuturor zvonurilor care circulă despre el.

Barbel voia să știe mai multe despre Unchiul de pe Alm, despre moșneagul cu fața aspră, cu sprâncenele mereu încrețite, care trăia acolo în munți, retras, singur, și despre care oamenii nu îndrăzneau să vorbească decât în șoaptă.

Barbel se măritase de puțin timp în Dorfi și nu știa poveștile tuturor oamenilor din orașel. În schimb Dete se născuse în Dorfi și trăise aici cu mama ei, până în urmă cu un an. După moartea mamei, Dete se angajase la un hotel din Ragaz. De acolo venise în dimineața asta, cu Heidi.

Curioasă, Babel nu voia să piardă ocazia de a afla câte ceva despre Unchiul de pe Alm, așa că, nu se lăsă și continuă să o tragă de limbă pe Dete:

— Ia, spune-mi Dete, tot așa sălbatic și ciudat a fost mereu bătrânul?

— Păi de unde să știu când eu am abia douăzeci și șase de ani, iar el șaptezeci? Dacă-ai știi că n-ai să spui la nimeni, bucuroasă ți-aș povesti multe, că vorba ceea, mama mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

— Vai, dar tu crezi că eu nu sunt în stare să țin un secret? răspunse profund jignită Barbel. Te asigur că nu voi sufla o vorbă!

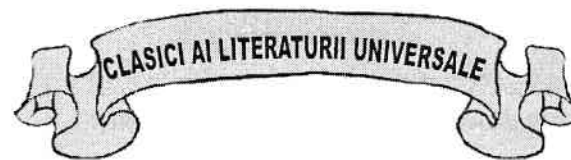
— Bine, dar să nu aud ca-i spus cuiva! și se întoarse către Heidi să se asigure că nu o va auzi când va începe să povestească.

Însă fetița dispăruse de lângă ele, iar ele nu simțiseră din cauza discuției aprinse. Dete se uită în jur.

— Uite-o! strigă Babel. Se cațără la deal cu Peter, băiatul care păzește caprele. Dar ce-o fi cu el așa

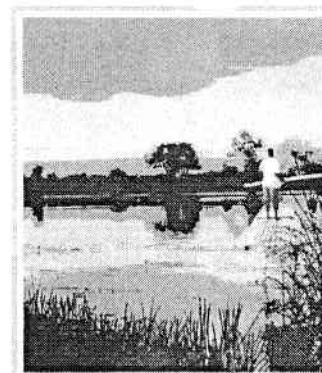
LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

**AVENTURILE
LUI
HUCKLEBERRY FINN**

Editura ASTRO

CAPITOLUL I Se încearcă civilizarea lui Huck – Miss Watson – Întâlnirea cu Tom Sawyer.....	3
CAPITOLUL II Plecarea pe furiș de acasă – Banda lui Tom Sawyer – Planuri de viitor.....	7
CAPITOLUL III Chelfâneala d-rei Watson – Rugăciunile – Invențiile lui Tom.....	14
CAPITOLUL IV Obişnuința cu școala – Fuga la judecător – Ghemotocul de păr.....	19
CAPITOLUL V Tatăl lui Huck – Mărinimia și dezamăgirea judecătorului.....	24
CAPITOLUL VI Tatăl lui Huck merge după bani la judecător – Huck vrea să fugă în lume – Planuri de evadare în miez de noapte.....	29
CAPITOLUL VII Pânda – Huck închis în colibă – Fuga și înscenarea unei tâlhării și a unei crime – Liniștea nopții.....	36
CAPITOLUL VIII Somnul din pădure – Explorarea insulei – Semne de neliniște – Apariția lui Jim – Superstiții.....	44

CAPITOLUL IX

Ascunzătoarea din peșteră – Casa de pe plută.....57

CAPITOLUL X

Găsirea bănuțului de argint – Jim este mușcat de șarpe – Huck se deghizează în fată.....62

CAPITOLUL XI

Femeia din casă – Suspiciunile femeii – Huck este descoperit că este travestit – Întoarcerea la Jim.....66

CAPITOLUL XII

Cu pluta încet pe apă – Ceva de împrumut – Epava găsită – Tâlharii de pe epavă – Jim și Huck rămân fără plută.....75

CAPITOLUL XIII

Fuga de pe epavă cu barca tâlharilor – Paznicul bacului – Scufundarea epavei – Un somn bun cu conștiința împăcată.....82

CAPITOLUL XIV

Huck și Jim stau de vorbă pe iarbă – Discuții despre regi – Limba franceză.....87

CAPITOLUL XV

Pierderea plutei – Ceața – Reîntâlnirea – Glume.....92

CAPITOLUL XVI

În căutarea orașului Cairo – Păcălelile lui Huck – Jim și Huck trec pe lângă Cairo fără să știe – Drumul de întoarcere.....99

CAPITOLUL XVII

Huck dă de o casă primitoare și prinde drag de membri ei – Tablourile de pe pereți – Versuri.....108

CAPITOLUL XVIII

Bătrânul Grangerford – Familii nobile – Dușmăanii – Lupte crâncene – Reîntâlnirea cu Jim și pluta lor – Din nou la drum cu pluta.....118

CAPITOLUL XIX

Zile frumoase și liniștite – Încă doi oameni pe plută – Ducele și regele, doi mincinoși.....132

CAPITOLUL XX

Povestea lui Huck – Planuri pentru a pluti ziua – Piratul de la întrunirea religioasă și tipograful poet.....141

CAPITOLUL XXI

Repetiții pe plută – Sărman și sărac târgușor – Răzvrătirea bătrânului Boggs și uciderea lui.....151

CAPITOLUL XXII

În curte la Sherburn – Grozav circ! – Bețivul deghizat – Eșec la reprezentația ducelui.....162

CAPITOLUL XXIII

Spectacolul caraghios dat de duce și rege – Fuga din târg – Jim e chinuit de dorul de familie.....167

CAPITOLUL XXIV

Jim costumat – Un pasager nou, informații utile – Alte scene ale regelui și ducelui.....173

CAPITOLUL XXV

Bineveniți în familia îndoliată – Moștenirea – Doctorul Robinson – Gest mărinimos, dar greșit.....180

CAPITOLUL XXVI

În casa celor trei fete – Huck și Buză de iepure – Ascunzătoarea – Huck ia banii.....187

CAPITOLUL XXVII

Înmormântarea – Sacul cu bani ascuns de Huck în sicriu – Vânzarea negrilor – Regele și ducele descoperă lipsa sacului cu bani.....195

CAPITOLUL XXVIII

Mary Jane află taina celor doi ticăloși – Bilețelul – Gâlci – Licitația.....201

CAPITOLUL XXIX

Alți frați ai d-nului Peter Wilks – Probe – Ancheta – Dezgroparea cadavrului – Huck reușește să fugă.....209

CAPITOLUL XXX

Întoarcerea pe plută a regelui și a ducelui – Cearta – Beția.....218

CAPITOLUL XXXI

Șușoteli între duce și rege – Jim este vândut de către rege – Huck rămâne singur – Informații despre locul unde se află Jim.....222

CAPITOLUL XXXII

Ferma lui Phelps – Huck este luat drept Tom Sawyer – Situație dificilă pentru Huck.....229

CAPITOLUL XXXIII

Întâlnirea cu Tom – Tom se dă drept Sid – Regele și ducele tăvăliți în smoală.....236

CAPITOLUL XXXIV

Negrul și farfuria cu mâncare – Planuri pentru salvarea lui Jim – Strigoii – Întâlnirea cu Jim.....243

CAPITOLUL XXXV

Treabă prea ușoară! – Planuri bine puse la punct –

Furt sau împrumut? – Bricege pentru tunel.....249

CAPITOLUL XXXVI

Tunelul e gata – Lucruri pentru Jim – Dulăii.....256

CAPITOLUL XXXVII

Dispar și apar linguri și cearșafuri – Plăcinta fermecată – Jim, prizonier ascultător.....262

CAPITOLUL XXXVIII

Blazonul – Animale pentru temniță – Jim nu vrea glorie.....269

CAPITOLUL XXXIX

Orătăniile din casa lui Jim – Scrisori.....276

CAPITOLUL XL

Zi frumoasă la pescuit – Cu puștile pe urmele tâlharilor – Evadarea – Tom este rănit – După doctor.....282

CAPITOLUL XLI

Doctorul – Unchiul Silas – Vorbă multă – Neliniștea mătușii.....289

CAPITOLUL XLII

Tom este împușcat în picior – Doctorul vorbește frumos despre Jim – Tom povestește tot – Sosește și mătușa Polly.....296

Ultimele rânduri.....305

Editor: George Huzum

Adaptare după Mark Twain: Andreea Șerbănescu

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWIN, MARK****Aventurile lui Huckleberry Finn** / adaptare după Mark
Twain de Andreea Șerbănescu. - Ed. a 2-a. - București :
Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-81-6

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.111(73)-93-31=135.1

Editura ASTROStr. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.carte-mea.rowww.cartescolara.rowww.depozit-de-carti.rowww.pro-librarie.ro© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.**CAPITOLUL I****Se încearcă civilizarea lui Huck – Miss Watson –
Întâlnirea cu Tom Sawyer**

Nu știi dacă mă cunoașteți, însă dacă ați citit cartea „Aventurile lui Tom Sawyer”, sigur știți cine sunt. Cartea a fost scrisă de un anume Mark Twain, iar cele povestite în ea sunt cât se poate de adevărate. E posibil să mai fi înflorit el pe ici, pe colo, dar totul este real. Cui nu i se întâmplă să mintă câteodată? Poate doar mătușii Polly, văduvei Douglas sau, poate lui Mary. Le știți... sunt personaje din cartea despre prietenul meu, Tom Sawyer; și vă mai spun o dată: deși observați unele exagerări, cartea spune adevărul adevărat.

La sfârșitul acestei cărți, Tom și cu mine am găsit banii ascunși de tâlhari în peșteră și ne-am îmbogățit. Ne-am ales fiecare cu câte șase mii de dolari de aur. O grămadă de bani... Judecătorul Thatcher i-a luat și i-a depus cu dobândă, câte un dolar pe zi, și asta întreg anul, deci o mulțime de bani, cu care nu mai știai ce să faci. Văduva Douglas m-a înfiat, dorind să facă din mine un om civilizat. Dar cu mine e tare greu să faci acest lucru; văduva era îngrozitor de tipică și de strictă în tot ceea ce făcea, iar eu n-am putut răbda, așa că am tăiat-o. Mi-am pus zdrențele alea vechi și m-am mutat în butoiul meu drag, unde m-am simțit din nou un om fericit și liber. Însă n-a durat mult, căci Tom Sawyer m-a găsit și m-a anunțat că are de gând să pună pe roate o bandă de hoți, în care, dacă m-aș întoarce la văduvă și m-aș face băiat de treabă, aş putea intra și eu.

Idee mi-a plăcut, așa că m-am întors. Cum m-a văzut, văduva a început să plângă de mama focului, zicând că-s o

biată oai răcită și câte și mai câte au fost la gura ei, ce-i drept fără nici o răutate. Apoi m-a pus din nou să mă îmbrac în hainele alea noi, în care m-apucau toate căldurile și în care nu mă puteam mișca. După care a început din nou calvarul. Când văduva suna clopoțelul pentru cină, trebuia să vin repede și, odată așezat la masă, n-aveam voie să încep să mănânc: trebuia să aștept până ce văduva, cu bărbia în piept, blagoslovea bucatele, cu toate că nu le lipsea nimic, atâta doar că fiecare fel era gătit în alt vas. Când le pui pe toate într-o strachină, e altceva: se amestecă între ele, se fac mai zemoase și ți-e mai mare dragul să le mănânci.

După cină, văduva își lua cartea și începea să-mi citească despre Moise și coșulețul lui de papură. La-nceput ardeam de curiozitate să știu ce-i cu el, dar când am aflat că Moise murise de mult, nu m-a mai interesat de el, pentru că, între noi fie vorba, n-am eu nici o treabă cu ăștia morți. Morții cu morții, vii cu vii...

Deseori mi-era tare poftă să mai trag și eu din pipă, așa că i-am cerut voie văduvei. Sub nici o formă nu mi-a permis! Cic-ar fi un obicei mitocănesc, de care ar trebui să mă descotorosesc. Dar eu nu înțeleg de ce unii oameni se apucă să ponegrească niște lucruri de care n-au habar! Și mă tot chinuia văduva cu Moise al ei, un om care nici măcar nu-i era rudă și care, fiind mort, nu mai putea fi de folos nimănui; în schimb, mă învinuia într-una de o treabă care, orice s-ar zice, tot e bună la ceva. Unde mai pui că și văduva trăgea tutun pe nas, dar dacă era vorba de ea... era permis.

De câteva zile venise la văduvă soră-sa, miss Watson, o fată bătrână, cu ochelari pe nas și cam uscată. Și nu zici că deodată se puse pe mine cu un abecedar, vreme de o oră, pân-a potolit-o văduva. Deja nu mai răbdam, simțeam că înnebunesc. Miss Watson nu înceta să mă bată la cap:

„Huckleberry, ia-ți picioarele de-acolo!”, „Huckleberry, nu mai sta cocoșat, stai drept!”. Și după un minut începea iar: „Huckleberry, nu mai căsca și nu te mai întinde așa. Când ai să înveți să te porți ca lumea?” Și tot așa. Apoi a început să-mi vorbească despre iad, i-am spus cinstit că mi-aș dori să fiu acolo. Asta a enervat-o, dar eu n-o spuseseam cu răutate. Îmi doream să plec oriunde, numai să plec; doream o schimbare, de orice fel. Dar ea nu se mai oprea din urlete și zbierete. Mi-a spus că sunt un băiat foarte rău, că nu se cade să vorbesc așa, că ea n-ar fi spus niciodată una ca asta și că, în ceea ce-o privește, va face tot posibilul să ducă o viață decentă că să poată să ajungă în rai. Acum realizam că nu-mi doream să merg într-un loc unde urma s-o întâlnesc pe ea, dar nu i-am spus-o, ca să n-o întărât mai rău.

Miss Watson avea o mare plăcere să tot îmi vorbească despre rai. Și nu se mai oprea. În rai – zicea ea – oamenii se plimbă toată ziua și cântă la harfă. După părerea mea, nu era mare lucru, însă nu i-am spus nimic. Dar am întrebat-o dacă Tom Sawyer ar putea ajunge și el în rai. Firește, mi-a răspuns că nu! M-am bucurat nespus: nu de alta, dar nu voiam să mă despart vreodată de Tom.

Miss Watson a ținut-o cu raiul, m-a tot bătut la cap, pân-am simțit că obosesc. Curând au fost chemați în casă negrii și, după rugăciune, toată lumea s-a dus la culcare. M-am dus în odaia mea, cu un capăt de lumânare în mână; l-am pus pe masă, m-am așezat pe un scaun lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar degeaba. Mă simțeam singur, deprimat. Stelele străluceau pe cer și frunzișul copacilor fremăta jalnic. De departe se auzea țipătul unei bufnițe, bocind pesemne vreun mort. Apoi a început un câine să urle, semn că cineva urma să moară. Iar vântul îmi tot șoptea ceva la ureche dar, neînțelegând ce vrea să-mi spună, mă treceau fiori reci. Dinspre pădure

LIBRIS | We know books

se auzi apoi zgomotul pe care-l stărnesc strigoii când vor să ne spună ce au pe suflet și nu se pot face înțeleși; negăsindu-și tihnă în mormânt, sunt nevoiți să cutreiere drumurile și să se tânguie noapte de noapte. Eram atât de înspăimântat, încât tare aș fi vrut să am pe cineva lângă mine. Un păianjen începuse să mi se cațăre pe umăr; l-am alungat cu mâna și a picat taman în flacăra lumânării. Până s-apuc eu să mă mișc, se și mistuise. Știam că e semn rău și că-mi aduce nenorocire – n-aveam nevoie ca cineva să mi-o spună. Și m-a cuprins un tremurat, de era cât pe-acți să-mi cadă toalele de pe mine. M-am sculat și am ocolit de trei ori scaunul, făcându-mi cruce de fiecare dată. Apoi mi-am legat c-un capăt de ață o șuviță de păr, ca să alung vrăjitoarele. Dar nu prea aveam eu încredere în chestia asta. Asemenea vrăji are rost să le faci când pierzi o potcoavă găsită, pe care voiai s-o atârni deasupra ușii, dar n-am auzit încă pe nimeni să spună că în felul ăsta ai putea scăpa de ghinion, după ce-ai omorât un păianjen.

Tremurând de frică, am luat din nou loc și mi-am scos luleaua. Acum nu era pericol să afle văduva, fiindcă în toată casa lumea dormea. După ceva vreme, am auzit cum bate orologiul târgului – bang! bang! – de douăsprezece ori, apoi s-a lăsat din nou tăcerea, mai adâncă decât înainte. Dar în curând am auzit trosnind o creangă undeva în desișul copacilor – ceva se mișca pe-acolo. Am stat nemișcat și am ascultat. Cu greu aud de jos un mieunat. Nemaipomenit! Am mieunat și eu încetișor de tot, am stins lumânarea și am sărit de pe fereastră pe acoperișul șopronului. De-acolo m-am lăsat în jos și am luat-o târâș printre copaci. Știam că îl voi găsi acolo așteptându-mă, pe Tom Sawyer.

CAPITOLUL II

Plecarea pe furiș de acasă – Banda lui Tom Sawyer – Planuri de viitor

Încercând să nu fim auziți de nimeni, ne-am furișat către marginea grădinii văduvei, pe o alee pierdută printre copaci, aplecându-ne ca să nu ne lovim cu capul de crengi. Dar când treceam prin fața bucătăriei, m-am împiedicat de o rădăcină și am căzut cu zgomot. Ne-am ghemuit la pământ, ținându-ne răsuflarea. Jim, care era negrul cel mare al domnișoarei Watson, stătea în pragul bucătăriei – îl vedeam bine, fiindcă în spatele lui ardea o lumină. S-a ridicat și s-a uitat în jur cu atenție, apoi a strigat:

— Cine-i acolo?

A stat nemișcat câteva momente și a ascultat, apoi a pornit cu grijă și s-a oprit chiar lângă noi. Era atât de aproape, încât îl puteam atinge cu mâna. N-am scos nici un sunet și am stat așa nu știu câte minute, pe deasupra mai eram și lipiți unul de altul. Simțeam că mă mănâncă ceva în jurul gleznei, dar nu-ndrăzneam să mă scarpin. Pe urmă a început să mă mănânce urechea, apoi spinarea. Credeam că am să mor dacă nu mă scarpin. Din acea clipă mi-am dat seama că atunci când nu se cuvine să te scarpini sau să faci ceva, pentru că te afli într-un loc respectabil, atunci te apucă și mai rău.

Într-un final, Jim spuse:

— Hei, cine-acolo? Unde ești? Sunt sigur c-am auzit ceva. Las' că știe Jim ce-i de făcut! Stau aici pân-aud din nou zgomotul!

Apoi se așeză pe pământ, alături de noi. Se rezemă de un trunchi de copac și-și întinse picioarele, mai-mai să mă atingă. Acum începu să mă mănânce nasul așa de tare, că

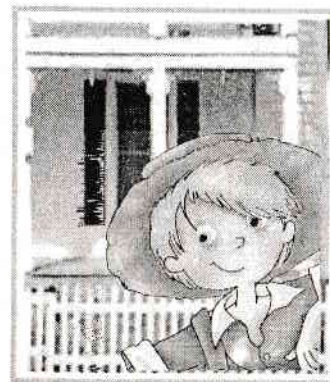
LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

**AVENTURILE
LUI
TOM SAWYER**

Editura ASTRO

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWIN, MARK**

Aventurile lui Tom Sawyer / adaptare după Mark
Twain de Andreea Șerbănescu. - Ed. a 2-a. - București :
Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-76-2

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.111(73)-93-31(0.046.6)=135.1=111

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

Capitolul 1

— Tom!

Nici un răspuns.

— Tom!

Nici un răspuns.

— Dar ce-i cu băiatul ăsta? Unde să fie oare?...
Tom, n-auzi?

Bătrâna își trase ochelarii pe nas și privi pe deasupra lor prin odaie, apoi îi ridică și privi pe sub ei. Rareori se uita prin sticla lor la un gândăcel de băiețel ca Tom. Erau ochelarii ei de zile mari, la care ținea ca la ochii din cap și pe care îi purta așa, ca pe o bijuterie, căci la fel de bine ar fi putut să vadă și fără ei.

Rămase pe loc o clipă, calmă dar mirată, apoi strigă destul de tare ca s-o poată auzi toți pereții:

— Ei las' că că pun eu mâna pe tine și-o să vezi ce...

Dar n-apucă să termine ce avea de spus, că și începu a izbi cu măturoidul pe sub pat, încât abia mai putea respira. Sub pat, însă, nimic; doar pisica miorlăind o zbughi speriată afară.

Sfârșită de oboseală, bătrâna zise:

— Dumnezeu mare, de când sunt n-am mai văzut un băiat ca ăsta!

Îndreptându-se apoi din șale, o luă spre ușa deschisă și rămase în prag, căutând cu privirea de-a lungul tufelor de roșii de lângă gard și a bălăriilor din grădină. Dar Tom, nicăieri. Pierzându-și răbdarea, începu să strige cât putu de tare:

— To-o-om!

Deodată auzi un zgomot ce venea din spatele ei. Se întoarse și-l văzu pe Tom încercând să se strecoare pe lângă ea.

LIBRIS
— Ia te uită! Aici erai? Cum de nu m-am gândit la
cămară? Ce făceai acolo?

books

— Nimic!

— Cum nimic? Uite ce-i pe mâinile tale, uite ce ai
la gură! Cu ce te-ai murdărit în halul ăsta?

— Nu știu, mătușă.

— Las că știu eu; cu dulceață. De câte ori ți-am
spus să nu mai umbli la dulceață, ai? Îți vin eu acum de
hac, împielitătule! Ia dă nuiaua încoace!

Nuiaua începu să se miște prin aer, semn că nu mai
era vorba de nici o glumă.

— Doamne, mătușă, ia te uită ce-ai în spate!

Bătrâna, strângându-și fustele, se răsuci să poată ve-
dea ce e în spatele ei și fără să-și dea seama, dădu
drumul băiatului. Într-o clipă acesta o luă la fugă, căță-
rându-se pe gardul înalt de uluci dispărând în spatele lui.
Mătușa Polly rămase o clipă locului, zăpăcită, apoi răsă
cu blândețe.

— Bată-te norocul să te bată! Of! Că nu mai mă în-
văț minte odată! De câte ori nu m-a dus de nas copilul
ăsta și uite că tot mai mă las păcălită. Ce ți-e și cu bătrâ-
nii! Vorba ceea: nu mai înveți cal bătrân în buiestru. Dar
tot timpul scornește un șiretlic nou, împielitătul! Și-a-
tunci, cum să știu, biata de mine, la ce să m-aștept de
fiecare dată? Dar parcă le caută special de reușește să mă
facă să-mi sară țandăra. Și mai știe șmecherul că, dacă
îmi dă o clipă de răgaz sau mă face să râd, s-a dus
supărarea și nu-l mai pot bate. Dar cred că nu mă port cu
el cum trebuie. Bătaia e ruptă din rai. Dacă nu-i altoiești
vreo două cu nuiaua, nu faci nimic, ăsta-i adevărul-ade-
vărat. Multe o să mai avem de tras și unul și altul, dacă-l
las de capul lui. Parc-a intrat dracu-n el, Doamne iartă-mă!
Da, ce să fac, e băiatul răposatei mele surori, Dumnezeu
s-o ierte, nu mă lasă inima să-l bat. De câte ori îl iert, îmi
pare rău, și de câte ori dau în el, mi se rupe inima. Bine

spune Sfânta Scriptură: omul născut din femeie are viața
scurtă și plină de griji; vezi bine că așa-i. Acum o să
chiulească de la școală și se va juca toată după-masa și
vreau nu vreau, o să fiu nevoită să-l pun la treabă mâine,
drept pedeapsă. Greu îmi vine să-l pun să lucreze
duminica, când ceilalți copii se joacă, dar ce pot face?
Fuge de treabă ca dracu de tămâie, n-am însă încotro,
trebuie să mă și ajute, că doar eu îi vreau binele.

Într-adevăr, Tom trase chiulul întreaga după amiază,
distrându-se de minune. Se întoarse acasă înainte de cină
ca să-l ajute pe Jim, micul servitor negru, să taie lemne
pentru a doua zi și să facă surcele – la timp ca să-i
povestească lui Jim năzbâtiile lui, în vreme ce Jim făcea
mai toată treaba. Fratele mai mic al lui Tom – de fapt
frate-său vitreg – Sid, își terminase partea lui de muncă,
adunatul surcelor. Sid era un băiat cuminte, ascultător,
nu făcea nebunii ca alți copii.

În timp ce Tom lua masa de seară și fura zahăr ori
de câte ori avea prilejul, mătușa Polly îi punea fel de fel
de întrebări meșteșugite, doar-doar l-o face să se dea de
gol cu ceva. Ca multe ființe nevinovate, ea se credea
vicleană nevoie mare, înzestrată cu talentul de a pătrunde
în taina lucrurilor ascunse, de nepătruns; îi plăcea să
creadă că urzile ei erau extraordinare șiretlicuri. Așa că
începu.

— Tom, a fost cam cald azi la școală, nu-i așa?
întrebă ea.

— Da, tușă.

— Cald rău, nu?

— Da, tușică.

— Și nu ți-a venit să te duci la scăldat?

Tom tresări; o bănuială neplăcută îi încolți în suflet.
Privi atent chipul mătușii, apoi răspunse:

— Nu, nu... adică nu prea...

Bătrânica întinse mâna și-i pipăi cămașa.

— Ei, dar parcă acum nu ți-e prea cald.
O flata faptul că-i găsisse cămașa uscată, fără să știe
nimeni ce avea ea de gând. Dar Tom o cunoștea bine și,
ghicindu-i gândul, răspunse:

— Unii dintre noi ne-am pus capul sub cișmea, uite,
al meu e ud și-acum.

Pentru o clipă mătușii Polly îi fu ciudă că trecuse cu
vederea o dovadă atât de grăitoare și că pierduse prilejul
de a-și arăta istețimea. Dar numaidecât îi veni o idee:

— Tom, când ți-ai pus capul la cișmea, sper că nu
ți-ai desfăcut gulerul de la cămașă, acolo unde-l cususem
eu? Ia descheie-te la haină, să vad!

De pe fața lui Tom pieri orice urmă de îngrijorare,
își descheie liniștit haina.

Gulerul cămășii era bine prins la locul lui.

— Bine... Hai, du-te și vezi-ți de treabă! Am vrut și
eu să știu dacă n-ai tras cumva chiulul de la școală ca să
te duci la scăldat! De data asta, hai, treacă de la mine. Te
pomenești, vorba aia, că oi fi vreo brânză bună în burduf
de câine! Oi fi mai bun decât pari. Dar voi fi cu ochii pe
tine! Acum ai scăpat...

Nu era mătușa prea bucuroasă ca a dat greș cu age-
rimea ei, însă era fericită să știe că Tom e pe drumul cel
bun și că părea s-o fi ascultat măcar o dată. Dar Sid in-
terveni:

— Dacă nu mă-nșel – zise – i-ai cusut gulerul cu ață
albă... și uite, asta-i neagră.

— Vai! Sigur că l-am cusut cu ață albă!... Tom!!

Dar Tom nu mai zăbovi să aștepte urmările, că o și
zbughi pe ușă afară, strigând:

— Sid, nu voi rămâne dator la tine, ai grijă!...

Când simți că nu mai este în pericol, ridică reverul
hainei, unde erau înfipite două ace mari de cusut, înfășu-
rate unul cu ață albă și altul cu ață neagră, apoi își spuse:
„De nu era Sid, n-ar fi băgat mătușa de seamă, fir-ar să

fie! Ba coase cu alb, ba coase cu negru! Să se hotărască
odată! Ori cu negru, ori cu alb! Ca să știu și eu! Și Sid
ăsta... o să vadă el de la mine...”

Tom nu ar fi putut să fie dat ca exemplu celorlalți
băieți din târg. Cunoștea el un băiat „model”, dar nu pu-
tea să-l înghită.

Nu trecură însă nici două minute și uită de toate
problemele, nu că ele ar fi fost așa importante pentru
el... acum avea o nouă și arzătoare preocupare, care-l fă-
cea să uite de tot. De data asta era vorba de un fluierat
nou, care-i plăcea mult și pe care-l învățase de la un
negru. Își dorea cu ardoare să-l încerce în voce. Fluieratul
ăsta semăna cu al păsărilor; era un fel de tril curgător,
obținut prin atingerea cerului gurii cu limba, la intervale
scurte, în mijlocul unei melodii. Repetându-l cu sâr-
guință, Tom reuși să-i prindă secretul și iată-l acum
mergând alene pe stradă, fluierând plin de satisfacție.
Starea lui sufletească era foarte asemănătoare cu aceea a
unui astronom care descoperă o planetă nouă, dar cred că
băiatul simțea o bucurie cu mult mai mare decât ar fi
simțit astronomul.

Nu se întunecase încă. Era vară, iar după-amiaza se
prelungea. Deodată Tom se opri din fluierat. Îi apăru în
față un străin, un băiat puțintel mai mare ca el. Un nou
venit, fie că era băiat sau fată, stârnea curiozitate, dar și
revoltă în micul oraș sărăcăcios St. Petersburg. Băiatul
acesta era bine și frumos îmbrăcat într-o zi de lucru, ceea
ce era foarte ciudat! Era nemaipomenit! Uimitor! Purta o
pălăriuță elegantă, o haină din postav albastru, încheiată
până-n gât, nou-nouță și curată, ca scoasă din cutie,
pantalonii la fel. Avea și ghetе în picioare, deși nu era
decât vineri; cravată la gât – o panglică colorată, de toată
frumusețea – și un aer de orășean, care pe Tom îl enerva.
Și cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai scârbit de

LBRIS

We know
books

LYMAN FRANK BAUM

**VRĂJITORUL
DIN OZ**

Editura ASTRO

Cuprins

Capitolul 1	
Uraganul.....	3
Capitolul 2	
Povața mititeilor.....	7
Capitolul 3	
Dorothy o eliberează pe Sperietoarea de Ciori.....	13
Capitolul 4	
Drumul prin pădure.....	19
Capitolul 5	
Cum a fost salvat Omul de Tinichea.....	24
Capitolul 6	
Leul fricos.....	31
Capitolul 7	
Călătoria spre Marele Oz.....	35
Capitolul 8	
Macii ucigași.....	40
Capitolul 9	
Regina Șoarecilor de Câmp.....	46
Capitolul 10	
Păzitorul porții.....	51
Capitolul 11	
Strălucitorul oraș de smarald al lui Oz.....	57
Capitolul 12	
În căutarea Vrăjitoarei celei Rele.....	68

Capitolul 13 Eliberarea.....	79
Capitolul 14 Maimuțele Înripate.....	83
Capitolul 15 Adevărul despre Marele Oz.....	89
Capitolul 16 Forța magică a Marelui Trișor.....	98
Capitolul 17 Cum a fost lansat balonul.....	102
Capitolul 18 Spre Sud!.....	106
Capitolul 19 Atacați de copacii luptători.....	110
Capitolul 20 Țara bibelourilor de porțelan.....	114
Capitolul 21 Leul devine regele animalelor.....	120
Capitolul 22 Țara Cvadlingilor.....	123
Capitolul 23 Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy.....	126
Capitolul 24 Din nou împreună, acasă.....	130

Editura Astro a mai publicat:

- Frații Grim – *Povești*
 George Coșbuc – *Nunta Zamfirei*
 Vasile Alecsandri – *Dan, căpitan de plai*
 Octavian Goga – *Doina*
 George Topârceanu – *Balada unui greier mic*
 Barbu Ștefănescu Delavrancea – *Pagini alese*
 Aleksei Tolstoi – *Cheița de aur sau Aventurile lui Burattino*
 Hans-Cristian Andersen – *Degețica*
 *** – *Fabule românești*
 Ștefan Octavian Iosif – *Înșiră-te mărgăritare*
 Edmondo de Amicis – *Cuore, inimă de copil*
 Ioan Slavici – *Moara cu noroc*
 Ioan Slavici – *Mara*
 Eustațiu C. Gregorian, Victor Dumitrescu, Nicolae Gheorghiu –
Atlas geografic școlar
 Laura Cotoagă – *Dicționar român-englez, englez-român*
 Ionel V. Anton – *Dicționar român-francez, francez-român*
 Anton Vlad – *Dicționar român-spaniol, spaniol-român*
 Anton A. Nicolae – *Dicționar român-italian, italian-român*
 Petrescu – *Fram ursul polar*
 Hector Malot – *Singur pe lume*
 Lewis Carroll – *Alice în țara minunilor*
 Johanna Spyri – *Heidi, fetița munților*
 *** – *Proverbe, zicători, ghicitori*
 Mark Twain – *Print și cerșetor*
 Mark Twain – *Aventurile lui Tom Sawyer*
 Cornel Dănăilă – *Mitomanul și aruncătoarele de flăcări*
 *** – *Constituția României*
 Mark Twain – *Aventurile lui Huckleberry Finn*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUM, FRANK

Vrăjitorul din Oz / Lyman Frank Baum ; adapt.
de Daniela Dumitrescu. - București : Astro, 2011
ISBN 978-606-92310-6-7

I. Dumitrescu, Daniela (adapt.)

821.111(73)-93-34(0.046.6)=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro

Nota editorului: Au fost operate modificări privind normele ortografice aprobate de Academia Română, exceptând: nici o, nici un, nici una, nici unul.

Capitolul 1 Uraganul

Micuța Dorothy locuia într-o zonă de câmpie din Kansas, chiar în inima unei întinderi aride, alături de unchiul ei Henry și soția acestuia Em. Locuința lor era micuță pentru că fusese construită din lemn, adus cu greu de la mare distanță, cu căruța. Casa avea patru ziduri, o dușumea și un acoperiș, care alcătuiau o încăpere, unde se găseau o sobă cu o mașină de gătit roasă de rugină, un dulap pentru vase, o masă, câteva scaune și niște paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau într-un colț un pat mare, iar Dorothy avea un pat mai mic în alt colț. Locuința lor nu avea pod, ci numai o săpătură în pământ, pe care o numiseră „beciul pentru uragane“. Aici își puteau găsi adăpost, dacă s-ar fi pornit vreun vânt puternic și distrugător. În mijlocul dușumelei se afla o trapă, care ridicată lăsa să se vadă o scară ce cobora spre gaura mică și lipsită de lumină săpată în pământ.

Atunci când Dorothy stătea pe una din treptele casei și se uita în jurul ei, vedea doar câmpia aridă care se întindea până departe. Nici un copac și nici o locuință nu întrepruiea întinderea cenușie a câmpiei ce părea că se lipește de cer. Din cauza arșiței, pământul pregătit pentru cultivare devenise o întindere acoperită cu praf, despicată de mici fisuri în pământ.

Iarba nu mai avea culoarea verde pentru că razele soarelui, pârjoliseră vârfurile firelor pe întinderi foarte mari. Locuința fetei fusese zugrăvită cu ceva timp în urmă, însă soarele uscaseră foarte tare tencuiala care se cojise și apoi căzu din cauza ploilor, așa că avea acum o față tristă și întunecată ca toate lucrurile din jur.

Cu mult timp în urmă, când mătușa Em sosise pe aceste plaiuri era o tânără drăgută. Însă acum fața îi era schimbată din cauza soarelui și a vântului. Nu mai avea ochii sclipitori ci o privire tristă, roșul obrazilor și al buzelor era acum un cenușiu trist. Era slabă și fără vlagă și nu surâdea niciodată. Atunci când Dorothy – care deși își pierduse părinții și fu nevoită să meargă la unchiul ei – răsede din toată inima, mătușa Em tresăltă atât de puternic încât fu la un pas de a țipa, apoi își presa pieptul cu mâna de fiecare dată când auzea vocea plăcută a fetiței. O privea mereu pe copilă și se mira cum de găsea mereu câte ceva care să o facă să râdă.

Unchiul Henry era mereu posac. Lucra cât era ziua de lungă și nu cunoștea ce înseamnă să fii vesel. Nu se remarcă prin nimic, barba îi era lungă și cizmele butucănoase, însă părea un om sever și serios vorbind arareori.

Cel care îi stârnea râsul fetiței nelăsând-o să devină și ea posacă, era Toto, cățelușul negru cu blana lungă și moale, cu ochii negri ce scânteiau voioși și cu năsucul haios. Cei doi se jucau împreună toată ziua, iar Dorothy îl iubea foarte mult.

Însă astăzi nu se jucau. Unchiul Henry stătea pe o treaptă a casei și privea în sus, către cerul mai cenușiu ca altădată. Dorothy ținea câinele în brațe și privea și ea cerul. Mătușa Em spăla vasele.

Cei doi auziră vuietul blând al vântului dinspre miazănoapte și văzură cum firele de iarbă se mișcau ca valurile prevestind furtuna ce avea să vină. Brusc, dinspre miazăzi se auzi un zgomot ca și când ceva spinteca aerul cu iuteală și observară cum se răsuțea iarba în bătaia vântului.

Unchiul Henry se ridică și strigă către mătușa Em:

— Se apropie uraganul Em, mă duc la vite.

Apoi o luă la fugă spre șopronul unde se aflau vitele și caii. Mătușa Em se opri din spălatul vaselor și stătea în

pragul ușii. Un fulger o făcu să-și dea seama imediat că îi păștea un mare necaz.

— Fugi repede în beci Dorothy, strigă către fetiță.

Toto fugi din brațele fetiței și se ascunse sub pat. Îngrozită de frică, mătușa Em fugi în casă, ridică trapa din mijlocul dușumelei și coborî scara ce ducea spre „beciul pentru uragane“. Dorothy reuși să-l scoată pe Toto de sub pat și vru s-o urmeze pe mătușa ei, însă reuși să ajungă doar la jumătatea drumului, când, pe neașteptate auzi urletul înfiorător al vântului, casa se cutremură din toate încheieturile și copila fu trântită la pământ.

Apoi se petrecu un lucru straniu.

Casa se învârti de câteva ori pe loc, apoi puțin câte puțin se ridică în aer asemeni unui balon.

Vânturile neprielnice dinspre miazăzi și miazănoapte se întâlniră chiar în locul unde se afla casa, iar acum aceasta devenise centrul uraganului. După cum se știe, în mijlocul uraganului aerul este mai liniștit, însă forța cu care acționaseră vânturile dezlănțuite era foarte mare și ca urmare casa se ridică sus, cât mai sus, deasupra uraganului, iar apoi fu purtată precum un fulg, la o distanță foarte mare, de mii de kilometri.

Cu toate că nu se vedea nimic și vântul șuiera îngrozitor, fetiței nu-i era frică. Nu se gândea deloc la drumul spiralat pe care-l parcursese casa sau la faptul că era înclinată, se simțea ca și când ar fi fost un bebeluș legănat.

Cel care era nemulțumit era Toto căci tot alerga agitat prin odaie și lătra. Dorothy nu se mișcă de pe podea, așteptând să vadă ce va urma.

Pe neașteptate, Toto ajunse prea aproape de trapa deschisă și deodată nu se mai văzu. Pentru o clipă copila crezu că l-a pierdut, însă îi văzu o ureche: forța puternică a aerului îl împiedica să cadă. Dorothy merse de-a bușilea până la trapă, îl apucă pe Toto de ureche și-l trase înapoi, apoi închise trapa ca să nu se întâmple vreo nenorocire.

LBRIS

We know
books

CARLO COLLODI

PINOCCHIO

Editura ASTRO

CUPRINS

- I
Iscusitul tâmplar Cireașă găsește o bucată de lemn care plânge și râde aidoma unui copil / 3
- II
Geppetto primește cadou de la prietenul său, iscusitul meșter Cireașă bucata de lemn, pentru a-și face o păpușă hazlie / 5
- III
Geppetto își numește păpușa pe care o făurește, Pinocchio. Primele năzbâtii ale acesteia / 7
- IV
Pinocchio îl întâlnește pe Greierașul vorbitor de la care nu acceptă niciun sfat / 12
- V
Lui Pinocchio i se face foame și, vrând să mănânce o omletă, aceasta își ia zborul pe fereastră / 15
- VI
Pinocchio adoarme cu picioarele în ligheanul plin cu tăciuni. Dimineața când se trezește constată că are picioarele arse / 16
- VII
Geppetto se întoarce acasă și îi dă lui Pinocchio mâncarea ce și-o gătitese pentru el / 18

- VIII
Geppetto îi reface picioarele lui Pinocchio și își vinde vesta pentru a-i cumpăra un Abecedar / 20

- IX
Pinocchio vinde Abecedarul ca să vadă teatrul de păpuși / 23

- X
Marionetele îl recunosc pe Pinocchio ca fiind unul de-al lor și îi fac o primire triumfală. Tocmai atunci sosește maestrul păpușar „Înghite Focul“ și Pinocchio intră în bucluc / 25

- XI
Maestrul păpușar „Înghite focul“ îl iartă pe Pinocchio, iar acesta îl salvează de la moarte pe Arlechino / 27

- XII
Maestrul păpușar „Înghite focul“ îi oferă lui Pinocchio cinci bănuți din aur pentru a-i da sărmanului Geppetto. Pinocchio este păcălit de un Vulpoi și o Pistică și pleacă împreună cu aceștia / 29

- XIII
Hanul „La Racul fiert“ / 34

- XIV
Pinocchio se întâlnește cu tâlharii / 37

- XV
Tâlharii îl prind pe Pinocchio și îl spânzură de o cracă a Stejarului-uriaș / 39

XVI

Copila frumoasă cu părul galben ca soarele îl salvează pe Pinocchio, apoi cheamă trei doctori să vadă dacă mai trăiește / 41

XVII

Pinocchio înghite zahărul, dar nu și laxativul, însă se răzgândește când îi vede pe cioclii. Apoi pentru că minte, nasul începe să-i crească / 45

XVIII

Pinocchio îi întâlnește din nou pe Vulpoi și Pisică, cu care pleacă să semene cei patru bănuți în Câmpia Minunilor / 50

XIX

Pinocchio rămâne fără bănuți și drept pedeapsă primește patru luni de închisoare / 55

XX

Eliberat din închisoare, Pinocchio vrea să se întoarcă la locuința Zânei, însă dă peste un Șarpe îngrozitor și e prins într-o cursă de dihuri / 58

XXI

Pinocchio este prins de către un țăran, care îl pune să păzească cotețul găinilor în locul câinelui / 60

XXII

Pinocchio îi prinde pe hoți și, drept răsplată, este pus în libertate / 63

XXIII

Pinocchio plânge când aude de moartea Fetei cu părul galben ca soarele, apoi găsește un Porumbel care îl duce pe țărmul mării; de acolo se aruncă în valuri pentru a-și salva tatăl / 66

XXIV

Pinocchio ajunge în „Insula Albinelor vrednice” și o regăsește pe Zână / 71

XXV

Pinocchio îi promite Zânei să fie ascultător și că o să se apuce de învățat pentru că dorea să devină un băiat ca toți băieții / 76

XXVI

Pinocchio merge împreună cu colegii săi de școală pe țărmul mării ca să vadă Balena / 79

XXVII

Mare păruială între Pinocchio și colegii lui; unul dintre ei este rănit, iar Pinocchio arestat de jandarmi / 82

XXVIII

Pinocchio e în pericolul de-a fi prăjit în tigaie alături de un pește / 88

XXIX

Pinocchio se întoarce la locuința Zânei, care îi promite că a doua zi o să fie și el băiat. Petrecere mare dată în cinstea lui Pinocchio – băiețelul / 92

XXX

Pinocchio, în loc să devină băiat, pleacă pe furiș cu prietenul său Fitul în „Țara Petrecerilor” / 99

XXXI

După cinci luni de fericire, lui Pinocchio îi cresc urechile și se preface în măgar / 104

XXXII

Lui Pinocchio îi cresc urechile, apoi se preface în măgar și începe să zbiere / 109

XXXIII

Pinocchio, de acum măgar, este cumpărat de directorul unui circ, apoi este vândut unuia care dorește să facă o tobă din pielea lui / 116

XXXIV

Ajuns în mare, Pinocchio devine iarăși păpușă și este înghițit de Balena cea îngrozitoare / 123

XXXV

Pe cine credeți că găsește Pinocchio în burta Balenei? Ia ghiciți, pe cine? Citiți capitolul acesta și veți afla / 130

XXXVI

Transformarea lui Pinocchio din păpușă în băiețel / 136

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pinocchio sau Aventurile unei păpuși de lemn / Carlo Collodi ;
adapt. după Carlo Collodi de Daniela Dumitrescu. - București :
Astro, 2012
ISBN 978-606-8148-26-7

I. Collodi, Carlo
II. Dumitrescu, Daniela (adapt.)

821.131.1(0.046.6)-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

I

**Iscusitul tâmplar Cireașă găsește o bucată de lemn
care plânge și râde aidoma unui copil**

— Cândva, odată trăia...

— Un împărat! vor continua micuții mei cititori,
nelăsându-mă să-mi continui povestea.

— Nu, drăgălașilor, nu ați ghicit. Este vorba depre
o bucată de lemn.

Un lemn de o calitate nu prea bună, asemenea tu-
tutor lemnelor pe care le punem pe foc iarna pentru a
încălzi camerele.

Nu îmi explic deloc cum această bucată de lemn se
nimeri să fie în dugheana unui iscusit tâmplar, pe nume
Cireașă, pe care oamenii îl porecliseră meșterul Cirea-
șă deoarece avea mereu nasul roșu și lucios asemenea
unei cireșe coapte.

De îndată ce văzu bucata de lemn, iscusitul tâmplar
își frecă mâinile în semn de mulțumire și șopti mor-
măind:

— Bucata asta de lemn a apărut exact când aveam
nevoie! Am să o folosesc pentru un picior de masă.

Și se puse imediat pe treabă. Luă toporișca ca să o
mai cioplească, dar nici nu apucă să o curețe de coajă
că rămase înțepenit de frică când auzi o voce subțire
dar stridentă, zicând:

— Nu mă mai lovi că mă doare!

Vă imaginați ce fiori trebuie să fii simțit bătrânul
tâmplar Cireașă!

Se uită înfricoșat prin odaie ca să vadă din ce colț
venea acea voce, însă nu văzu pe nimeni. Căută pe sub

masă, în dulapul care era în permanență închis, ba se uită chiar dincolo de ușa care dădea în stradă: nimeni! Și atunci?

— Am priceput! zise el vesel scărpinându-se în cap, mi s-a părut! Hai mai bine să îmi continui treaba!

După ce își luă toporișca lovi cu putere în bucata de lemn.

— Vai! Ce rău mă doare! țipă aceeași voce subțire.

De data aceasta, meșterul Cireașă rămase cu gura căscată de uimire, cu limba scoasă și cu ochii bulbucăți de spaimă.

Când își mai reveni din sperietură, zise cu vocea stinsă:

— De unde o veni vocea aia care a strigat „vai“? În preajma mea nu este niciun om! Oare bucata asta de lemn se vaită ca un copil? Nu pot să cred! E o simplă bucată de lemn bună de pus pe foc ca să-ți încălzești o farfurie cu mâncare. Dar poate o fi cineva ascuns înăuntru... Atunci, las' că îl învăț eu minte!

Nici nu termină de rostit aceste vorbe, că apucă bucata de lemn cu ambele mâini și o lovi cu putere de pereți. Apoi se liniști încercând să asculte dacă se mai vaită cineva. Stătu la pândă un timp, dar nu se auzi nimic!

— Am priceput! zise el scărpinându-se în cap, totul a fost doar în mintea mea. Să îmi continui totuși munca.

Și pentru că teama nu-i trecuse, începu să fredoneze un cântecel. Luă rindeaua ca să mai subțieze lemnul și, pe când meșterea de zor, auzi aceeași voce:

— Încetează imediat că mă gâdil!

De data aceasta iscusitul meșter căzu ca secerat. Când își reveni, se văzu lungit la pământ. Era foarte speriat, iar nasul lui acum nu mai era roșu, ci vânăt.

II

**Geppetto primește cadou de la prietenul său,
iscusitul meșter Cireașă bucata de lemn,
pentru a-și face o păpușă hazlie**

Atunci se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră, zise meșterul Cireașă cu vocea stinsă, însă fără a se ridica de jos.

În dugheană intră un bătrânel plăcut la chip, pe care îl chema Geppetto și care purta pe cap o perucă galbenă, motiv pentru care copiii din sat îl porecliseră „mămăliguță“. Cu toate astea lui nu-i plăcea să-l strige nimeni așa, iar când se înfură parcă era un taur și nimeni nu-i intra în voie.

— Bună ziua, meștere! Dar ce faci pe jos?

— Le învăț pe furnici cum să facă socoteli.

— Frumos te mai distrezi...

— Cu ce gânduri ai venit pe la mine, dragă Geppetto?

— Ei, aș, gânduri! Am venit cu picioarele... Voiam să te rog ceva.

— Spune, te ascult.

— În dimineața asta, mi-a trecut prin cap ceva... M-am gândit să fac o păpușă din lemn, dar nu una oarecare, ci una neobișnuită, care să danseze, să mânuiască sabia și să facă tumble. Voi merge cu ea prin lume să câștig o bucată de pâine și un pahar cu vin... Ce spui?

— Foarte bine „mămăliguță“, răspunse o voce subțire.

Când auzi cum fusese poreclit, lui Geppetto i se urcă sângele la cap și, răsucindu-se către tâmplar, răcni către acesta:

LBRIS

We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

Micul prinț

Traducerea:
Cristina Dăscălescu Dordea

Editura ASTRO

Capitolul I

Odată, pe când aveam șase ani, am văzut într-o carte despre Pădurea Virgină, carte ce se numea „Întâmplări trăite“, o imagine minunată. Această imagine reprezenta un șarpe boa care înghițise o sălbăticiune. Iată o copie a desenului:

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada în întregime, fără să o mestece. Apoi nu se mai pot mișca și dorm timp de șase luni, perioadă cât durează digestia“.

Atunci am reflectat îndelung asupra aventurilor din junglă și, la rândul meu, am reușit, cu un creion colorat, să trasez primul meu desen. Desenul meu numărul 1 arăta așa:

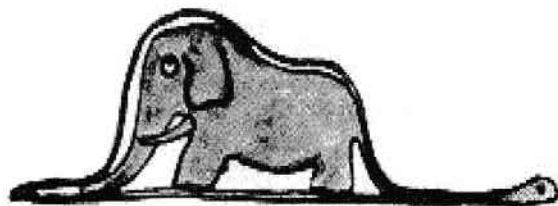

Am arătat opera mea de artă celor mari și le-am cerut să-mi spună dacă desenul meu îi sperie.

Ei mi-au răspuns:

— De ce ne-ar speria o pălărie?

Dar desenul meu nu reprezenta o pălărie. Ci înfățișa un șarpe boa care digera un elefant. Atunci am desenat în interiorul șarpelui boa, astfel încât oamenii mari să poată înțelege. Aceștia au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa, întregi sau spintecați și să mă interesez mai curând de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Astfel, am abandonat la vârsta de șase ani, o minunată carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul 1 și de desenul meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri, și este obositor pentru copii să le dea mereu explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Și geografia, este adevărat, m-a ajutat foarte mult. Știam să recunosc într-o clipită, China de Arizona. Este un lucru foarte util, dacă ne-am rătăcit cumva în timpul nopții.

Așa am avut, în cursul vieții mele, o mulțime de contacte cu o mulțime de oameni serioși. Am trăit

mult în preajma oamenilor mari, pe care i-am cunoscut foarte bine. Asta n-a prea schimbat în bine părerea pe care o aveam despre ei.

Când întâlneam câte unul, care mi se părea că înțelege mai bine cum stau lucrurile, făceam asupra lui experiența cu desenul numărul 1, pe care l-am păstrat tot timpul asupra mea. Voiam să știu dacă acel om avea cu adevărat o minte scilipitoare. Dar, din păcate, răspunsul era mereu același: „Este o pălărie.“ Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Mă puneam în pielea lui și îi vorbeam despre bridge, golf, politică ori despre cravate. Și acel adult era foarte mulțumit să cunoască pe cineva atât de chibzuit ca mine.

Capitolul II

Astfel am trăit singur, fără a avea pe cineva cu care să vorbesc cu adevărat probleme care mă interesau, până într-o zi când am avut o pană de avion în deșertul Sahara, cu șase ani în urmă. Ceva se stricase la motor și cum nu era nimeni cu mine, niciun mecanic, niciun pasager, mă pregăteam să încerc, cine știe, poate reușesc singur, o reparație dificilă. Era pentru mine o chestiune de viață și de moarte. Abia dacă mai aveam apă de băut pentru opt zile.

În prima seară am adormit pe nisip, la o mie de mile distanță de orice ținut locuit. Eram chiar mai izolat decât un naufragiat pe pluta sa, în mijlocul